AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

ÅRG. 11 1989 NR. 3-4

Stort Julenummer

10 ÅR

VI MINNES.

Denne høsten har en av bygdas eldste, Rolf Gundersen, gått bort fra oss, 74 år gammel. Hans helse har vært slik at han i de senere år ikke var å treffe ute i bygda. Men likevel, han var en av oss.

Rolf flytta fra Meløy på Helgeland i 1946, ble gift med Karine og tok fatt med pågangsmot og flittige hender på et lite småbruk. Hans kunnskap og innsikt i byggearbeid kom vel med. Bolighuset ble fullrestaurert, nytt fjøs ble bygd, og ny oppdyrking av jorda ble gjort. Men bruket var lite, og derfor kom hans handverkskunnskaper godt til nytte i inntekt utafor heimen. I de fleste eldre hus i bygda har han mer og mindre gjort en jobb. I flere år drev han poståpneriet her på stedet. Han var også med i de jordbruksfaglige fellesaktiviteter som forekom i bygda. Rolf var vel ikke den som ordla seg høyest i laget, men det var gjennomtenkt det han sa.Han var en fredens mann og søkte ikke strid.

En nabo og arbeidskamerat er ikke mer. Han sa meg noen visdomsord for mange år siden: "Jeg vil helst ikke være nærvenn med noen, men jeg vil ha godt naboskap med alle".

Jørgen Kongsbakk

Arne Disington til minne

Så er også han Arne gått bort. Selv om vi viste at helsa gjennem mange år ikke hadde vært den aller beste, så kom likevel budskapet om hans bortgang brått på oss som kjente han.

Det er vanskelig å forsone seg med at vi ikke mere skal möte han Arne, og nyte godt av hans smittende humör og treffende replikker. Etter en prat med han kunne du vanskelig unngå å bli lett til sins, hvor nedtrykt du enn måtte være.

Han vanket jo ikke lenger daglig her ute, men for oss som vokste opp sammen med han så ble det likevel han Arne i Överstua helt til det siste.

Det tar etter hvert til å tynnes ut bladt dem som engang utgjorde ungdomsflokken her i bygda. Når en lar tankene gå tilbake til svunne år, blir minnene uendelig mange. I disse dagene blir de også såre,fordi de alle er lyse og gode.

La oss så minnes han Arne som den gledespreder han var, for alle han mötte på sin vei.

Fred med Arne Disingtons minne.

Albert

TAKK FOR SIST...

Her er Austavindens Julenummer.

Som du sikkert har oppdaget er det et stort og fyldig nummer denne gangen. Siden dere ble snytt for vårnummeret i år, kommer vi denne gang med et dobbeltnummer. Dessuten er dette et jubileumsnummer. Grendelaget og Austavinden er jo 10 år i år !!

Vi håper det er noe for en hver smak, både gammel og ung. Savner du noe, er vi svært taknemmelig for stoff til neste nummer, som kommer til påske.

Vi ser helst at innlegg til Austavinden er maskinskrevet. Og minner om at Grendelaget har en flott skrivemaskin som står til disposisjon for de som vil låne den. Ta kontakt med undertegnede.

God Jul og Godt Nyttår

Kjell-Olav Ravn

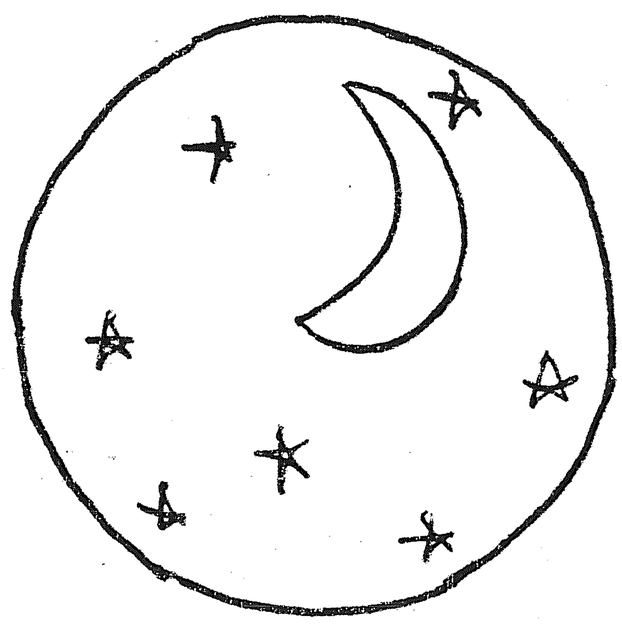

Austavinden's omslagsbilde

"Fykan" og småbåten hans Johan Eidissa.

Austavinden var vel så grov at "gammelfirordingen" kom seg ikke fra land. Og kanskje står det folk på fjæra som hadde tenkt seg til byen for å gjøre julehandel.

Jo, det var andre tider!

Erling malte bildet og ga det til søstere si en dag ho blei "gammel", Albert fotograferte det - og Jan J fikk forstørret det til "Austavinden".

LiKo

Ønskes leid:

" RIDDERE AV DEN GRÅ TAKSTEIN"

Ønsker å leie møtelokaler på et bortgjemt - og enslig sted. Vann en nødvendighet grunnet rituell fotvask. Gjerne ved Tronglivannet, Hammarvannet eller Skoddebervannet. Tilbud innen 30. nov. 89.

..@..= Q. O. 2.== CO2.-1øse 76- 8971.123 GO+.

Bekjentgjørelse:

Melding til grunneiere m/juletre på rot.

Vi skal aldri knabbe fleire juletre ute hos dere.
Ungene ville endelig vite hvor det fine treet kom fra.
Så fortalte vi hvor vi hadde saget det ned. Ungene gråt hele kvelden og sa: - fy -fy -fy,og ville ikke ha pakker.
Det er jo nesten synd å si det, men vi har jo fått både leid- og kjøpt tomter. Kors på halsen, aldri mere!
No har vi alle blitt enige om å verne "Ofotens perle".

GOD JUL! N.N.

Melding fra vårt naturvennlige nisseverksted:

Nei, i år har vi ikkje innført nokka styggedom av plast - eller skrekk-leka fra Japan, Kina og U:S:A.
Vi har starta opp med norsk produksjon av solide trekjelker,gyngestoler,dukkesenger og barnevogner.
Vi har også godt utvalg i "mjuke pakker"- som fine,helulls gensere, luer, skjerf,votter,lester og lugga.
Likeså har vi spisebrikker, grytekluter og arbeidsforklær i 100% bomull. Kom å se! Varm blåbærgløgg!

Hilsen Brattåsnissen & co.

God Jul
1989.

JUBILEUMSFEST

lørdag, 4. november.

Det er i år 10 år siden Grendelaget på Vidrek ble stiftet, og i den anledning arrangerte Grendelaget stor og stilig jubileumsfest på Grendehuset lørdag 4. november.

Hele bygdas befolkning var innvitert til festen til middag, kaffe og kaker. Meny: Kald laks, poteter, rømme, m/tilbehør. Dessert. Alt gratis! -

Stort sett alle i bygda var til stede. Gammel og ung. Der var ca. 80 middagsgjester i bunader, sie kjoler og beste stas i en pyntet, nyoppusset gymnastikksal med langbord med hvite duker, blomster og levende lys. På det nyinnredete og nå så velutstyrte kjøkkenet var det leid sjefskokke som var meget dyktig, og servitørelever fra en skole sto for serveringa. Det var dempet belysning fra de nye lampettene på veggene og lun og deilig varme fra den nyinnstalerte, koselige ovnen i hjørnet.

Toril Hansen, nåværende formann i Grendelaget, ønsket alle velkommen til festen med hele talen på vers. Hun resymerte alle de viktigste tingene Grendelaget hadde fått gjort i disse 10 årene. Blant de viktigste ting er: Nedsatt fartsgrense, alt arbeide som er nedlagt med vedlikehold, oppussing og forbedring av Grendehuset som har gjort det så fint og flott som det står der i dag der bygdas folk kan møtes til alle aktivitetene som blir drevet både for store og små. Hun nevnte kursvirksomheter Grendelaget hadde arrangert, ungdomsgruppa, julefester, julebasar, 17 maifest, St.Hansfeiringer og rallarfester. Grendelaget hadde søkt om å få gatelysene på Vidrek. Det har tidligere vært gratis snøbrøyting for de eldre og pensjonistene. Vidrekøyene er blitt fredet fra april til juli, og så er det bygdeavisa Austavinden m.m. Hun takket alle som hadde vært med på alt dugnadsarbeide som har vært gjort. Nå har Grendelaget søkt kommunen om å få overta Grendehuset.

Jan Røssås var toastmaster. Laksen smakte fortreffelig. Den ble bragt rundt flere ganger. Dessert var deilig sjokoladepudding.

Arne Braseth holdt tale og overrakte gave fra Narvik kommune: Et stort veggur. Han gratulerte Grendelaget med jubileumet og syntes mye var oppnådd og gjort i ei lita bygd.

Oddveig Lindgård overrakte gave til Grendelaget fra Sanitetsforeninga: Tre kakefat, og hadde også sin hilsen til Grendelaget på vers.

Det ble sunget trykte sanger for anledningen, også den nye "Vidreksangen" med melodi Rombaksvisa.

Lilly Kongsbakk fortalte om alle lagene som har vært på Vidrek gjennom tidene. Mye aktivitet og foreningsarbeide har vært nedlagt i denne lille bygda. Hun nevnte: Selvhjelpsforeninga som utgikk fra Sjømannsforeninga, kvinneforening, ungdomslag, leikarring, sangkor, barnelosjen Hammaren, innkjøpsforening til gjødsel og jordbruksformål, okseforening, arbeiderforening, sanite forening, kirkegårdskomitéen, barneforening, husmorlag, grendelag og idrettslag.

Det ble minnet om den siste store dugnaden som ble gjort sist sommer: Nytt tak på Grendehuset. Den gamle taksteinen ble utskiftet med nye plater. Det var diktet og ble framført sang om dette: "Taksteinvalsen". Til de 10-11 voksne som hadde vært med på dugnaden, var det overrekkelse av hver sin takstein med innskripsjonen: "Ridder av den grå takstein". Lille Marius og Svein Yngve fikk også hver sin takstein da de hadde vært til stede ved dugnaden.

Kjell Olav Ravn takket for maten.

Etter middag i gymnastikksalen var det kos og prat i den nyinnredete "storstua" (den tidligere sløydsalen) med lenestoler og sofagrupper og varme på ny koselig ovn.

Senere var det kaffe og kaker med småbord i gymnastikksalen. Kos med dempet belysning, blomster og levende lys. Der var gavebord med mange fine gaver til Grendelaget.

Så var det skuespill. Stykket var en "mannequinoppvisning" der en pikant konferansier fru Per "Spjåk" Spook fra et fasjonabel fransk motehus presenterte forskjellige kreasjoner og typer. D var:"Kvinne fra den tredje verden", "Den satte dame", "Den aktive ungdom", "Den nostalgiske jeger", og "Brudeparet Elin". Lars Fløn Ravn(8 år) spilte "Drømmen om Elin" på trekkspill til brudeparet. Den som spilte bruden, var en på Vidrek kjent mannsperson, og den blyge, lille brudgommen ble spillt av en kvinne. Alle spillte meget godt og hadde lagt mye arbeide i dette. Alle de fine kostymene var hjemmelagede med stor oppfinnsomhet og mye arbeide.

Så ble lysene dempet, og inn ble båret en kjempestor marsipankake med levende lys. Det ble kos og prat og mye hygge med kaffe og kaker utover kvelden.

Toril Hansen avsluttet festen med å takke alle for frammøtet og håpte at alle hadde hygget seg og hatt det trivelig.

Det var lagt mye arbeide i denne jubileumsfesten, noe som gjorde den til en minnerik og staselig markering av Grendelagets 10 årsjubileum. -

Marit.

Velkommen til bygda vår:

Brita og Embret har nå bodd i Likjehågen i ett år. De flytta hit 12.desember - 88. Og de t r i v e s og har ikke tenkt å flytte tilbake til byen.

Ho Brita "æ unna" foreldre fra nordsia av fjorden, - fra Veggen og Herjangen. Ho arbeider på Regnskapskontoret. De to generasjonene har familiehytte på Herjangsfjellet.

Han Embret er fra Savalen i Tynset,ca.5 km. nord for Rendalen. Det er der i strøket det er så spika kaldt om vinteren. Kanskje derfor han flyttet til midnattsolens land for mange år siden. No skjønner - og behersker han den nord - norske humoren som"en innfødt." Gjennom sitt yrke innen transport - har han blitt "lommekjent" i landsdelen. Og gluntan kommer heim til jul, den ene fra studier i Skottland og den andre fra sitt arbeide i byen.

" " "" " " " " " " " " " " " " " " " " " "

Vi skreva over gjerdet og går til neste hus i Likjehågen.

Alma og Håkon,(- han Putt på Volden) har bodd på Lødingen i 20 år. Det var vel ikke så helt enkelt å brenne alle broer der vest, men de tok sjangsen.

Den 28. 10.-89 - kl. 16.10 med + 2°ankom flyttelasset til nordre Likjehågen. Jeg satt akkurat ved middagsbordet, derfor presis sekundering. Dagen etter gikk jeg bort og stillte meg til disposisjon. Putt var i"uteseksjonen," som han sjøl sa, og Alma svevde mellom kasser, esker,lamper og urner, - i stua,kjøkkenet og rommene ellers. Ho var blek, men fattet og påsto at resten,- utpakkinga - det var bare morro og lek mot det som hadde gått foran.

Ho har enda småting - og skruer som er løse, men ho veit no kor hovedkranen er! ! (stoppekranen)
Putt har fått seg verksted,-midtskips- - med egen ventil og sotluke. Godstolen har han satt ved vinduet der han ser de fleste nesene og oddene utover fjorden, - men jeg tror ikke han ser Kjelodden! Vi er svært glade for å ha de tilbake- i nærheten av Volden. Jeg vet to småjenter som gleder seg over at bestemor og bestefar er bare noen barneskritt unna. Og no skal dere bare kose - og trives med både rev, hare,rein,elg og kanskje gaupa. De trives i meste laget her i strøket! I skrivende stund har ho Alma kallen og tre sønner rundt seg. Det skal bli driv på julebaksten!

I Hallarhågen har Artur og Edith bodd ei stunn. De kom fra Mo, - som pensjonister. Jeg har ikke fått tid til å besøke dem, men en skal jo ha stoff til senere "Austavinder". Kan ikke tru at de har tanker om å flytte til byen fordi det blåser og vifter litt rundt hjørnene her ute? Han kan no væ bra ufys ibyen og når han fell ut Rombaken og fløtta på alt spøtt-støvet i alle gatan. Å så skal dåkker tenke på all den speilhålka som det blir til vinteren - derinne. Strøsand er radert fra budsjettet! Vi sees ved senere høve!

"""""""""""""""""""""""""""""""""""""""

På Skoglund er innstalert en leieboer,Svein Bogstrand fra Ankenes. Hvis vi ser at han er alene utover vinteren, så skal vi alltids ro oss tell, om det høve slik. For å helse på.

"""

Husker du at : - -

- 11. nov. 1918 sluttet 1ste verdenskrig.
- "Nordstjernen" gikk på grund på Hanøya i Raftsundet, i midt-en av 50 åra. Mennesker omkom.
- "Erling Jarl" kom i romjula 1958 med ulende sirener til kaia i Bodø. Det var full brand i passagersalonger ombord. Sykebilene kjørte skytteltrafikk mellom kaia og sykehuset. Omlag 30 mennesker mistet livet.
- I 1962 gikk "St. Svithun" ned ved Nordøyan - sør for Rørvik,natt til 29. oktober. Mange mennesker mistet livet.
- det var en "Barneforening" på Vidrek i midten på 50 åra. Det var møter på søndag ettermiddag, i tur og orden i ungenes hjem. Det var Konstanse Kvamme som var leder og hun holdt på i flere år. Ungene som forlengst er i"satt alder", vil sikkert minnes disse søndagene med positivt fortegn.
- Håkon Ravn sen., far til Håkon jr.,(Putt) ville vært 100 år om han hadde levd 31 oktober -89.

"""

Det har skjedd så store ting ute i verden, det har skjedd så fort i Europa- fra dag til dag, og på en verdig måte. Vi aner fred og trygghet landene mellom. Det må for all del lykkes denne gangen. Så vil-og kan vi synge: -
- "Fred på jord, fryd på jord"- i denne forventningens mørke-tid på reise mot håp i lysere tider. Vi ønsker hverandre en God Jul og et Godt Nyttår.

Lilly.

2 - 3 sept. Kretsmesterskap i sprangridning for Nordland rytterkrets.

Iår var det vi, rytterklubben Viktoriahavn, som arrangerte KM for Nordland krets.
Stevnet gikk over to dager.
Den første dagen hadde vi to klasser i kampen om å bli krestmester, og andre dagen kom siste og avgjørende klassen.
I år var det ikke så veldig stor deltagelse, bare 30 ekvipager, d.v.s.hest m.rytter. det ble et vellykket stevne, selv om værgudene ikke var på vår side hele tida.
Vårt trofaste publikum, som stort sett består av rytternes pårørende, stilte opp som vanlig, og noen utenom.
Deltagerne kom fra Bodø, Tromsø,Øyjord, Bardu/Målselv, og selvfølgelig vår egen klubb. Hestene som brukes er alt fra islandshest og fjording, til irske fullblods og edle arabere. Det er ikke bare raser og utseendet prestasjonene kommer ann på, men heller samarbeidet til hest / rytter, og rytterens ferdigheter til å hjelpe hesten. Det hjelder både på trening og konkuranser. Det er ikke uten grunn at det heter: "Det er STOR forskjell på det å være aktiv rytter, og å være passiv på hesteryggen."
Men tilbake til konkuranser. Denne gangen hadde vi to gutter og en voksen mann som stilte til start, alle fra Øyjord. Det er flott, for det er stort sett jenter som dominerer i ridning.
Etter den første dagen hadde vi fire ponni-ekvipager som stod med 0 feil etter begge omgangene. Mange av de andre red også veldig bra, men mangel på rutine kan gi flere feilpoeng, for alt går ganske fort for seg.
I hesteklassen hadde vi også 4 feilfrie ekvipager, så det så det lå ann til topp spenning i den siste og avgjørende klassen. På lørdagskvelden holdt vi vårt tradisjonelle ryttertreff. I år tok vi turen opp til Skjomdal ride - senter, hvor vi fikk servert god mat, og hadde det hyggelig.
Vanligvis får rytterne se seg selv på video-opptak fra dagens konkurranse, men p.g.a. en teknisk feil gikk ikke det.
Søndagen kom, og mange hadde sommerfugler i magen, og skjelvende knær. Først skulle ponniene i ilden.

EN KORT INNFØRING I SPRANGRIDNING

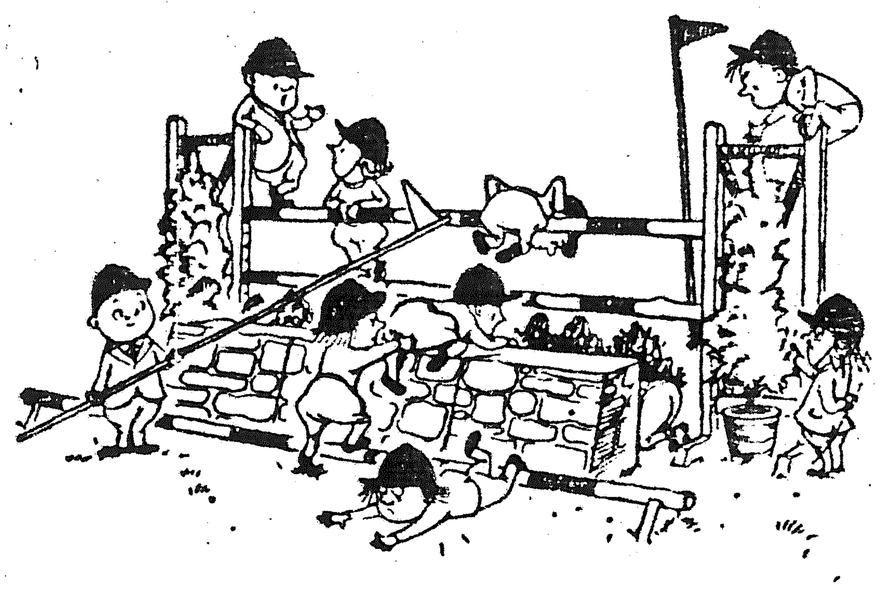

Man bør alltid benytte anledningen til å studere hindrene før konkurransen.

Startsignalet gis med fløyte, flagg eller ringeklokke.

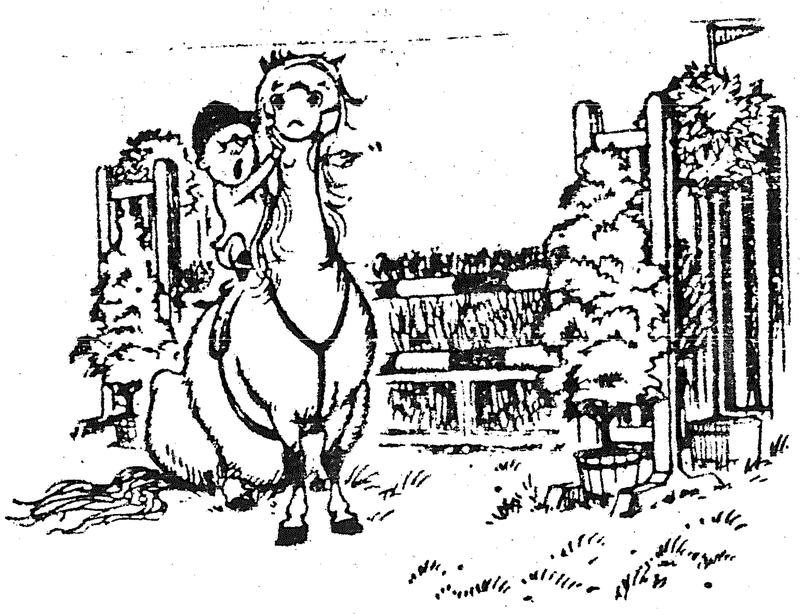

Hvis en hest eller ponni stopper foran et hinder, har den *refusert* ...

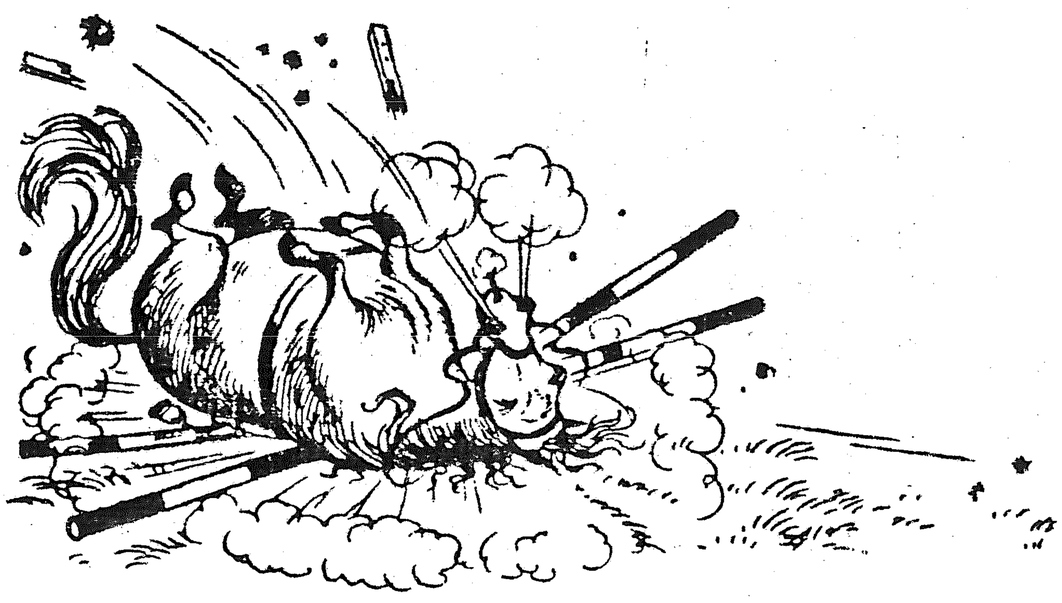

... og hvis skuldrene og bakparten berører bakken, har den *falt*.

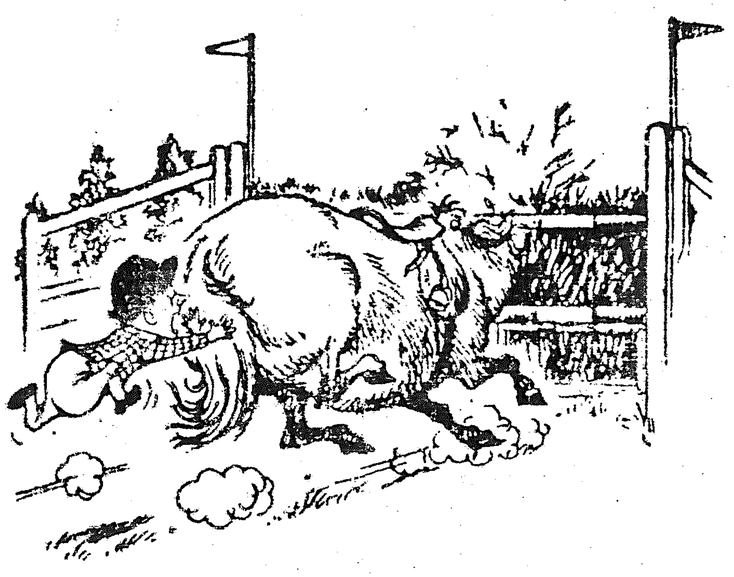

En deltaker blir diskvalifisert for å utøve noen som helst slags vold mot hesten etter at den har refusert.

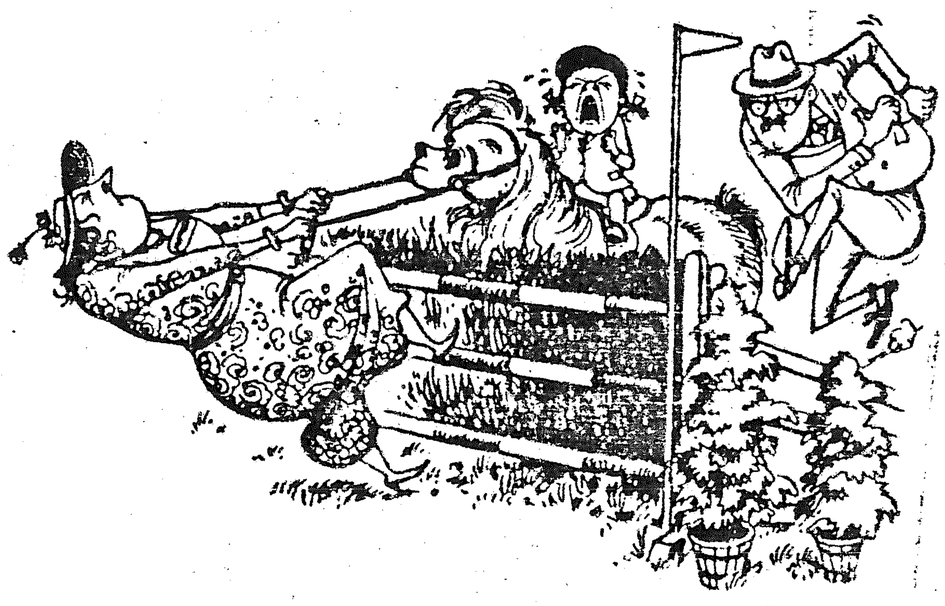

Det er heller ikke tillatt å motta hjelp.

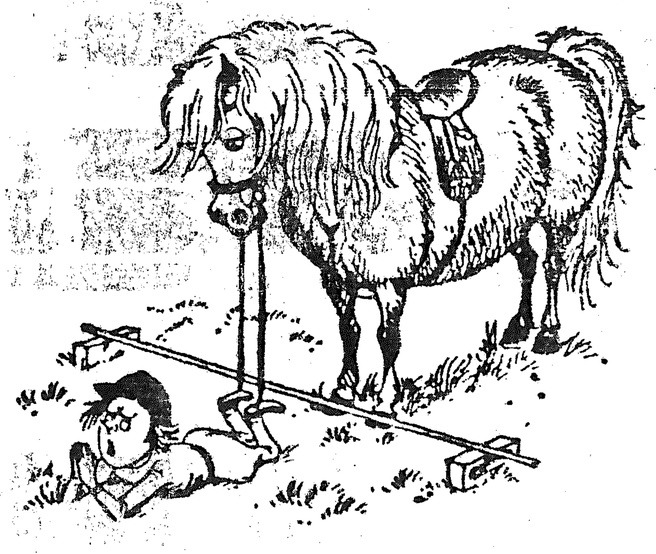

For å nå de store høyder må du ha en engels tålmodighet.

Men når du til slutt oppnår en feilfri runde, får du ære og berømmelse og kan sole deg i de andres beundring.

Det ble en spennende omgang !! To av ponniene pådro seg feilpoeng, men det stod fremdeles to feilfrie igjen. Den ene var en fjording, og den andre en lettere, mere typisk konkuranseponni. De stod likt, så det måtte en ekstra omhopping til før kretsmester kunne kåres. Vinner ble Tone C. Hansen/Gyldenlack, og sølv fikk Åse Lill Gjerstad/ Markus. Jeg synes det var en flott prestasjon av en fjording å komme så høyt som 2.plass.Fjordingen er ikke "bare en lat arbeidsgamp som ikke egner seg til ridning",som det så ofte blir sagt. Jeg vet selv av erfaring at det er en topp hobbyhest.

Det var deltagelse fra Virak også. Laila Gundersen stilte med sin Billy Boy, og gjorde det bra, på tross av at både hest og rytter ikke hadde trent på å hoppe på bane, med de hinderne som er der. For en hest vil gjerne unngå hinderne som den ikke er vant til å hoppe, og da blir det et vanskeligere ritt i forhold til de som daglig kan trene på denne banen.

Jeg hoppet inn som dommerassistent, og mamma var dommer. Overdommer kom fra Bodø. Marius var den minste funksjonæren, han ryddet brusflasker og serverte kaffe, og tjente med det 30.kr.,pluss ei pølse m.brød. Banens eneste medarbeider med lønn.

Hesteklassen ble fortere avviklet,men det foregikk heller ikke uten spenning.Kretsmester ble Line Storelvmo/Armagnac, og sølvmedalje gikk til Hege Thoresen/Ivalo. Begge kretsmestrene kom fra vår klubb, så det var spesielt artig.

Vi hadde litt show innimellom,bl.a. med poenghopping. Da skal en hoppe flest mulige hindere på 60 sek.,og samler forskjellig antall poeng for hvert hinder, alt etter hvor stor stor vanskelighetsgraden er. Hvert hinder kan bare hoppesen gang hver vei, og hvis hesten nekter å hoppe, refuserer, kan en ikke gå videre før hinderet er overvunnet.Ved 3.refus går en ut p.g.a. ulydighet. Dette var særlig populært blandt publikum.

Vår eminente speaker, Harald Jensen Skjomnes, hadde gebursdag søndag. Han måtte ned på banen, og fikk overrakt stor, rød sløyfe, og ble festet til et leietau som kona skulle bruke. Stor applaus etter æresrunde på banen.

Jon O. Eggen kom ned fra Bardu med et stort utvalg av hesteutstyr, og jeg kan love at han tjente godt på

den turen. Det var nok mange pengebøker som ble betydelig tynnere, deriblandt min egen (og pappa's).

HILSEN KATHRINE

SPRANGRIDNINGSKONKURRANSE PÅ TV

»Dette er et stort øyeblikk, herr Krohnborg,» utbrøt statsråden da han overrakte trofeene.

HUTIHEITA FESJÅ OG HESTEHOPP PÅ MYRENGA

»Bra hoppet, Fredrikke,» lo prestefruen da hun delte ut premiene.

Ofoten Museum

Ofottun på Kongsbakk:

Tanken om et bygdetun for Ofoten ble tatt opp første gang for førti år siden. Flere planer har blitt lagt,men uten at man har klart å få dem realisert. Nå kan tanken bli gjennomført på Kongsbakk i Skjomen, hvis landbruksmyndighetene vil.
Familien Kongsbakk som eier den eldste gårdsparten, har gitt den med hus og innbo i gave til Ofoten Museum.

Det finnes i dag neppe noe bedre egnet sted for et slikt tun i indre Ofoten. Storparten av den eldre bebyggelsen på gården er bevart - våningshuset, litjestua, stabburet og smia, og er i forholdsvis god stand. Tilstanden til fjøset som er fra 1920 tallet, er også god. Det som gjør gården ekstra velegnet, er at mye av innbo og utstyr også er bevart.

Museets plan er å restaurere bygningene og utstyre dem slik de tidligere sto. På låven vil det også bli plass til en utstilling av landbruksredskaper. Gårdens utseende er også forholdsvis lite forandret, og museet vil legge vekt på å bevare kulturlandskapet og vise folk hvordan det tidligere ble brukt.

Den beste måten å sikre kulturlandskapet mot forandringer og inngrep i framtia er at museet står som eier av hele eiendommen og ikke bare bygningene alene. Gården har vært forpaktet bort som tilleggsjord i ca. 30 år. Forpakterne og museet er enige om å inngå en langsiktig leieavtale når den nåvarende går ut i 1995. For museet er det en stor fordel at jorda er i drift både utfra bevaringshensyn, og for å vise de besøkende utviklingen av driftsmåtene i jordbruket.

En realigsering av disse planene er imidlertid avhengig av at museet får konsesjon hos landbruksmyndighetene.
Her støtte en på uventet motstand hos den kommunale landbruksnemda. Den gikk inn for at staten skulle bruke sin adgang til å kjøpe eiendommen til tilleggsjord.
Det er å håpe at fylkeslandbruksnemda deler synet til Narvik formannskap som gikk inn for at museet bør få overta eiendommen. Avgjørelsen vil sannsynligvis falle i nov. Blir utfallet negativt, og en anke til departementet likeså, faller Ofottunsaken også denne gang. Europarådet har pekt ut 1988/89 til kampanjeår for kulturlandskapet og det levende nærmiljø, og museets planer er helt i tråd med denne satsingen.

Lars Slettjord.
Ofoten Museum.

"I de harde 30 åran!"

Katastrofe! Vasslaust! Bry-y-in æ tom, ælva æ tørr og bærre svullis i alle grøften. Dæ bi å høgge håll å så ligge dær å pine mæ øusa tel du snik dæ ei vassfær i ny å ne. Idag va æg grytili oppe å fekk sika mæg tre vassfære før naboan sto opp. Men dæ pine mæg inn i sjæla at kaillen sett sjuk, bærre ein sjygge a sæg sjøl, drar ikkje føa, ikkje snus eingång. Å, herregud,kossen ska denna vinteren bi? Å dæ værste, æg trur ikkje æg æ åleina uinner sjørtelinningen heller! - Farken, dær skompa æg over ei hall bøtta! Nei,no får du ta dæg samen å ikkje gå her å syte, dæ bi no vel ei rå, denna gången åg. Dæ va no bra at ungvekja kom å bydde sæg tel. Ho æ no ikkje stort vant, du må peike på ailt ho ska jær, mæn,- ho æ snill mæ ongan å har gått lag mæ dæm, å dæ æ æg gla før.
No ska dæ bi gått mæ ein kaffedråpe å tørre læsta før æg går i mårrafjøsen!

MED "DYRØYBUEN" PÅ BANKFISKE. (- GARDSGRUNNEN-)

Litt historie:

Båtens heimsted var Dyrøy. For ca. 9 år siden blei Ofoten hans driftsområde og med god havn på Skjærvik. Ombord finnes kompass, ekkolodd,juksamaskin og garnspell. Under dekk er det en kjempekoselig lugar. Jeg vil nå heller kalle det en hybel som mange skoleungdommer kan misunne båteieren. Der var kokeplate,vann, oppvaskkumme, bord og kjøkskap med nødvendig utstyr, sitteplasser og køyer. Blir det for varmt nede, så er det bare å åpne døra opp til styrhuset og det blir lunt også der. Det er altså sjarken hans Kåre jeg snakker om. Ja, va dæ lekt sæ! Men så kjem æg inn i bildet! Og no skal du få et av mitt livs eventyr.

Jeg har no gått her i fleire år og "gnellra" om å eie en liten båt - til kokfeskbruk - i sommarver. Ingen har tatt meg alvorlig,og til d.d. har jeg ikke opplevd"morslykken" av å slite ut - og opp egen båt nede i denne langfjæra vår. Mine ferdigheter på sjøen har, ja, stort sett, begrenset seg til å holde årene i en småbåt. Og når andre heiv ut flyndergarnene, så var det min jobb å holde båten i passe sig mellom "meea" i øst og vest. Det største jeg har drevet det til, - er småtorsk og mort på pilk en sommar-kveld i mine unge dager. Å få seg hyra på slike attester hadde jeg avskrevet. Jeg ymtet litt om "skårunge"- eller hjelpegutt til Kåre.

Så ringte telefonen en dag. Og der var sjefen på tråden. "Ska du væ mæ på have, æ går om serka ei tima"! Et gledeshyl som endte i "ja-h-h-h"! Skal si gamla fikk fart på seg! Fra kjelleren og ut på ganggulvet kom regnjakke og bukse,lester, støvler og hansker. Kaffe,litt mat, sjokolade og et lite glass medesin ! - (for anl.) Kasta meg på sykkelen, braut fartsgrensen i 60 sonen og mønstra stående på Bjerkelund. Ho Gerd dro på fliren i høyresvingen og mulla noe om at- "det blir no vel ikkje mye fesk i dag, hm m m"! Det gikk greit å komme seg til Skjærvik og og ombord i båten. Så la vi i vei mot Gardsgrunnen og tok en kaffetår på turen. Sannelig var det et stort øyeblikk da Kåre sakka opp neri fjorden. Har aldri i mitt liv vært på "bankfiske" før, bare passert stedet med rutebåtene. I minnet så jeg for meg "i de gode, gamle dager", da storseien "vadde" så sjøen gikk kvit,og kallan heiv seg i båtan og for

nedetter fjorden for å gjøre seg et"varp". Og no var jeg her! Vi"lorra" lite rundt mens Kåre kikka på noen svarte prikker og strek som bevegde seg på ei glass-plata i styrhuset. -Men,- så slo vi til! Over bord med pilk og kroker, høvedsmannen satte inn med egen teknikk, skårungen lå på knea att-med sløykassen,med kniv i neven og mord i blikket. Så kom de over ripa, den ene finere enn den andre. Til og begynne med så prøvde jeg å"huke" av krokan, men det var kompromiterende, - for handlaget var elendig og fisken sprellende og glatt. Men "slaget" var i full gang, ingen tvil om det.

Jeg fant snart ut at når jeg heiv meg over fiskekassen, så "låste" jeg fisken opp i et hjørne, - og da var det gjort. Litt etter kvart kom handlaget,- fortere og fortere gikk det. Æ følte mæ nesten som en vill-mink i hønsegarden!

Men så blei jeg oppmerksom på at Kåre gjorde noen nye og, for meg,- uvante bevegelser. Æ heiv auan over ripa og kikka ne i havet, der æ så nokka mektig grå-kvitt som sveiv fram - og tilbake, sidelengs og opp-ned. Det var muse- stille, ord var tabu, det så jeg på sjefen. "No kjem kveita", tenkte æ. Men så fikk jeg se et digert hode, så stort som ei velvoksen garnblåse,- det var en voldelig stor havtorsk. Og da han blei vippa over ripa, heiv jeg meg over han som om jeg var en jerv. Basketaket varte noen sekunn, men han var meg for sterk, og han Kåre kasta seg inn i kampen i siste øyeblikk. "Æ ska ta han sjøl", sa han - og svinga kniven i et lynrapt keisersnitt som den dyktigste kirurg kunne misunne han. I neste sekunn var det vanlig bløgging.

"Kor stor han var", spør du? Æ vørr ikkje fortelle det, før du trur mæ ikkje,- sei bærre at æ overdriv. (det for en farken i mæ...) Spørr sjøl,- spørr han Kåre!

Psykiske- og fysiske opplevelser gir alltid utslag på en eller annen måte. Da jeg så utover det store og våte ellement og"attpåtil" hørte skvulpinga, da var det bare sekunner om å gjøre. "Æ må",- ropte æ, treiv ei blekkbøtte og stupte ned i lugaren. Å-å-å-h! Da jeg kom på dekk, skremte jeg måsen da jeg foretok en bøttebevegelse, men det var jo bare en avsluttende manøvre. Så tok vi kaffepause! Kåre meinte vi hadde nok, men jeg lot som jeg ikke hørte, satt bare og svinga med kniven, og vi fortsatte til det var mørkt før vi for på land. "Kor mykkje vi fekk"? Akkurat det fortelle æ ikkje! Da jeg atterstø på kjøkkengulvet hos Gerd, så ho på heile oppsynet mitt korsen fangsten hadde vorre. Ho heiv på feskekjelen, sendte meg på badet med vaske-

klut og handkle, og det var såre nødvendig, det så jeg i speilet! Og så åt vi seimølja tel æ nesten sovna med bordet. Blei kjørt til døra, med sei-og torskekvote, punktert sykkel og en tålig bra "skårungs- prøve!" Stupte i seng og drømte at jeg kunne ikke komme meg ut av senga for det var fiskekasser utover heile soveromsgulvet.
Til rederiet: Takk for en stor opplevelse! Sjøsjuk? Å, nei!

(-æ lure no bærre på om vi ska te Lofoten?) - liko.

==========

Lakse middag, dessert, kaffe og kaker. Flotte modeller fra Den Spook. Jeg har bestilt to flotte kostymer, - en til julefesten og den andre til nyttårsball

Barn & Ungdomssider

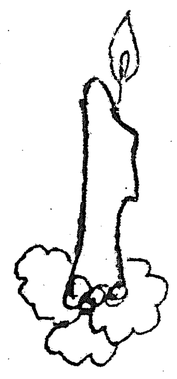

KRYSSORD:

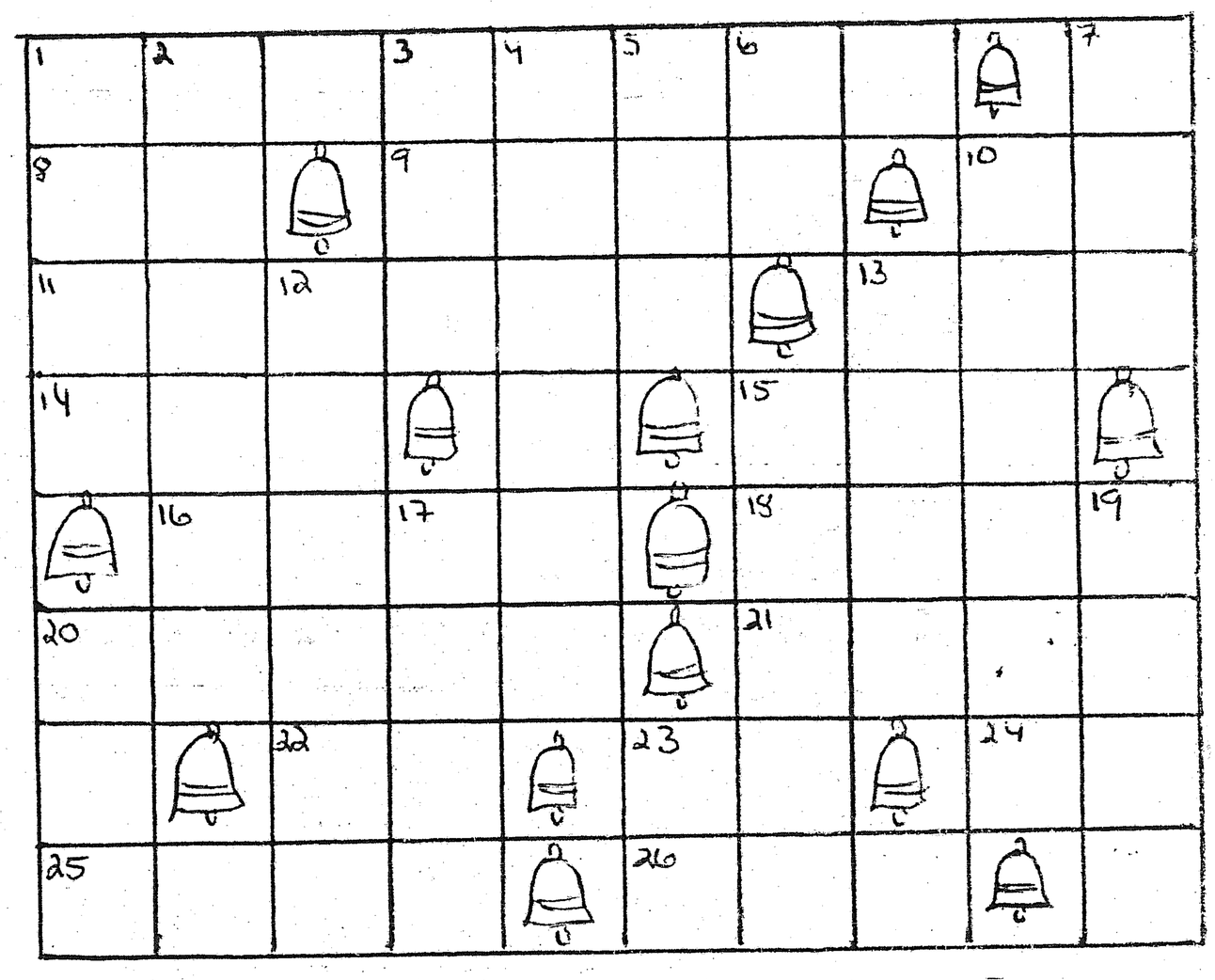

VANNRETT

1.Prøver du å løse
8.Smerteutrop
9.Er tannkrem på
10.Nynorsk vi
11.Fare,risk
13.... til fire
14.ikke ut
15. Far ... fire
16.Land og øy
18.vrimler, kryr
20.Klarer
21.Romersk keiser
22.Løfte
23.Artikkel
24.Desert
25. Dråpe fra øyet
26.Tau

LODDRETT

1.Per og ...
2.Rester
3.Skogsvei
4.Søtt stoff
5.Blåseinstrument
6.Ordne sengen
7..... og Kari
10.Oljemalt bilde
12.Lister,lurer
13.Far til ....
15.Smale,slanke
17.Klar,parat
19.Rødfarge
20.Pålegg
23.Fins

DYRESPØRSMÅL

1 Hva heter Europas største landdyr ?

2 Hvilket rovdyr er Europas største og sterkeste ?

3 Hva kaller vi vinterskinnet til røyskatta ?

4 I hvilken verdenadel lever tigeren ?

5 Har kua tenner i overkjeven ?

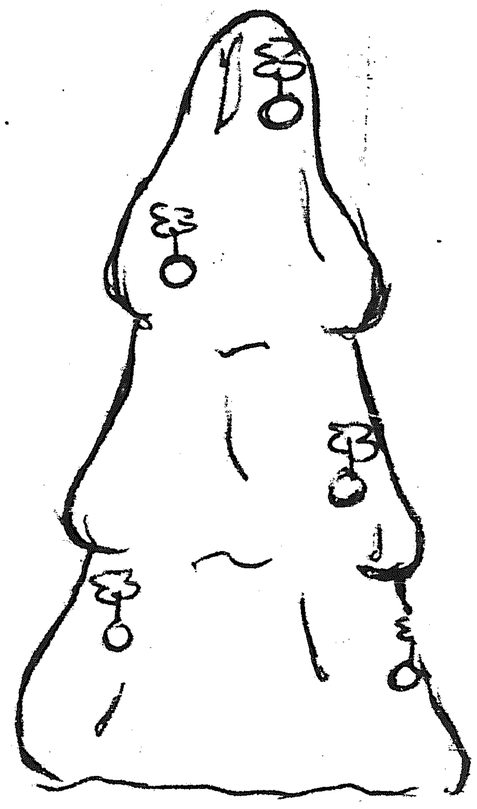

GÅTER

Hvem går først gjennom kirkedøra ?

2 Fire hengende, fire gangende, ei dilter etter.

3 Hva ble Jakob da Lea døde ?

4 Vet du hvorfor strutsen har så lange ben ?

ORDFORKLARING MED NY VRI

Dans : Kunsten å flytte føttene såpass fort at partneren ikkje rekk å tråkke på de.

Komet : Stjerne med hale, for eksempel Mikke Mus.

Genser : Ett plagg ungen må ha på når mor frys

Egoist: En person som ikke er interessert i meg.

Voksen : Person som har slutta å vokse så nær som på midten.

VITSER

Hvordan klarer du å forsørge deg ?

Jeg skriver.

Jøss, det var ikke dårlig å kunne leve av å skrive.

Og hva skriver du ?

Jeg skriver hjem.

Denne suppa er kald.

Det kan jeg ikke tro

Jo se , flua går på skøyter.

SVAR

1 Elg

2 Bjørnen

3 Hermelin

4 Asia

5 Nei , den har en bruskplate

SVAR

1 Nøkkelen

2 Kua

3 Lealaus

4 Fordi den skal rekke ned til bakken

GLUPISER.

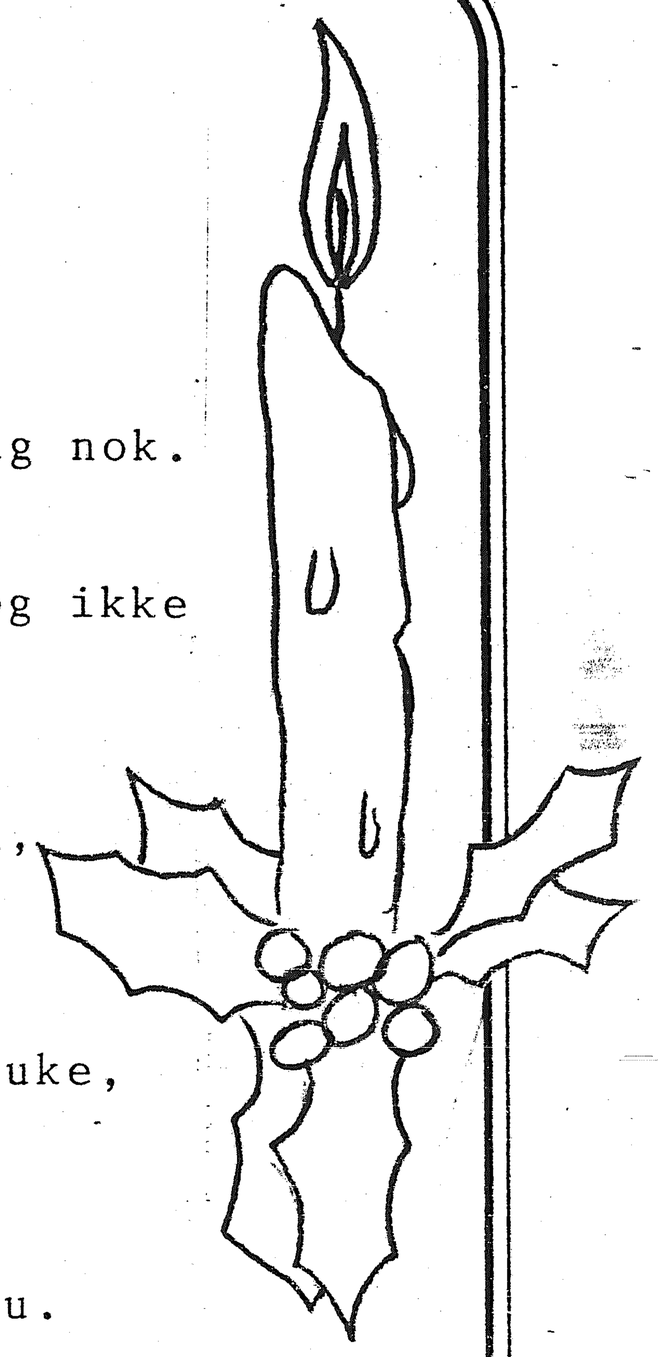

Jeg tenker aldri på fremtiden. Den kommer hurtig nok.

Problemet med fremgang er at det går fremover og ikke tilbake.

Kjør forsiktig i skolegården. Ikke drep et barn, vent til det kommer en lærer.

Mennesket skal skal man elske, ting skal man bruke, - ikke omvendt.

Jo lenger du tenker dypere, jo mindre forstår du.

Hvis havet var whisky og jeg var ei and, så ville jeg aldri svømme i land.

Jeg hater fisk, derfor har jeg kjøttkaker i akvariet.

Hvis skolen er livet , skal du ei frykte døden.

Jeg har ikke nevnt det før, men jeg gjentar det nå.

Før skjønte jeg ingenting, mennå skjønner jeg ikke det engang.

Får man ikke den man vil, får man pine den man får.

Myggen er en vampyr uten tenner.

Svenskene sier at de stammer fra apene, men apene nekter.

Jeg er nordlending , hva er ditt problem.

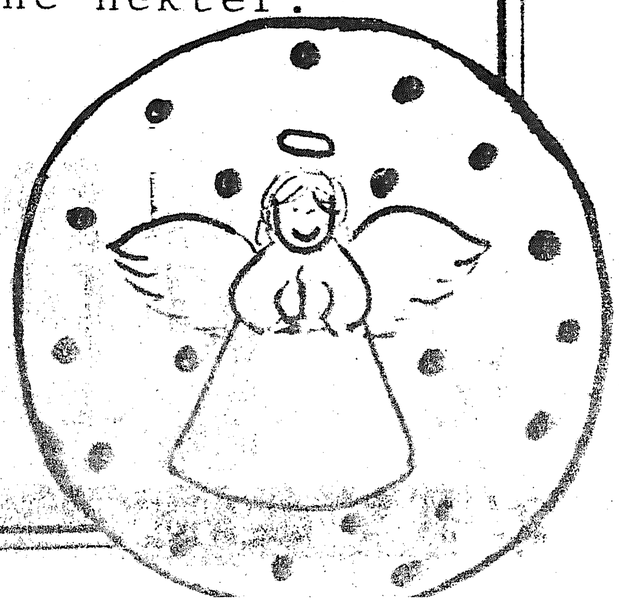

REBUSER:

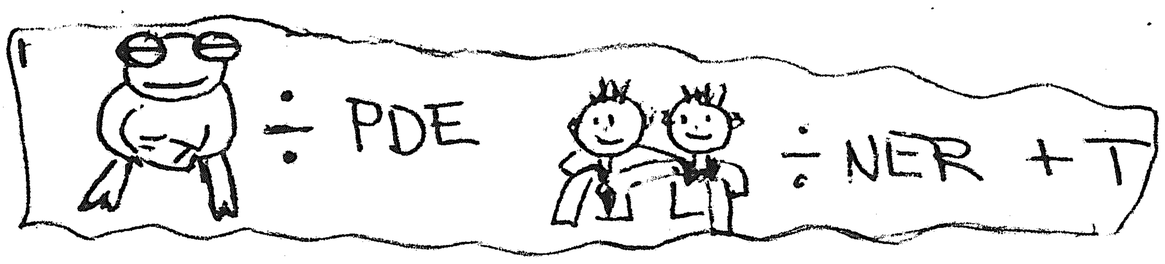

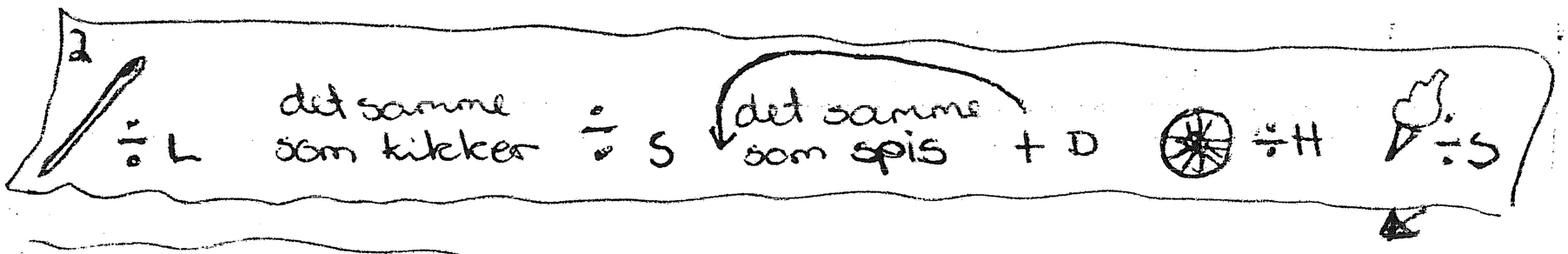

VITSER

Lise : I natt falt jeg gjennom campingsenga.
Lill : Det er da ikke så rart, så tungt som du sover.

Den ene kavringen til den andre :
Er du sprø ?

Kelner, det ligger et høreapparat i suppa mi !
Hva ?
Har du hørt om han som stilte sykkelen sin ved siden av sengen , fordi han var lei av å gå i søvne.

Mor, vet du hvor mye tannkrem det er i en tannkremtube ?
Nei !
To ganger frem og tilbake i sofaen.

Kelner, denne vinen er grumsete.
Tøv , det er bare glasset som er skittent.

Vet du hva bortkastet tid er ?
Å fortelle en hårreisende historie til en skallet mann.

God jul og godt nytt år.

Britt-Oddveig & Svein-Yngves Vitsekrok:

Hva er det som er lite og grønt og sier "mø-mø".
En gresshoppe med talefeil.

Politimannen til sjåføren:
"Unnskyld, men du har ikke nummerskilt

Sjåføren:
"Spiller ingen rolle, jeg kan det utenatt".

Per: Har du hull i ørene?

Jens: Nei.

Per: Hvordan kan du høre da?

Dykkerforeningen skulle ha møte, men det var ingen som dukket opp.

Kan min kone få byttet kåpen hvis hun ikke liker den?
Selvsagt.
Hvor ofte da?

SVEIN YNGVE

VITS

Mannen: Kan min kone få bytte kåpen sin hvis hun ikke liker den?
Butikkbetjenten; Ja,selvsagt.
Mannen; Hvor ofte da ?

GÅTE

Lapp på lapp men ingen søm ?

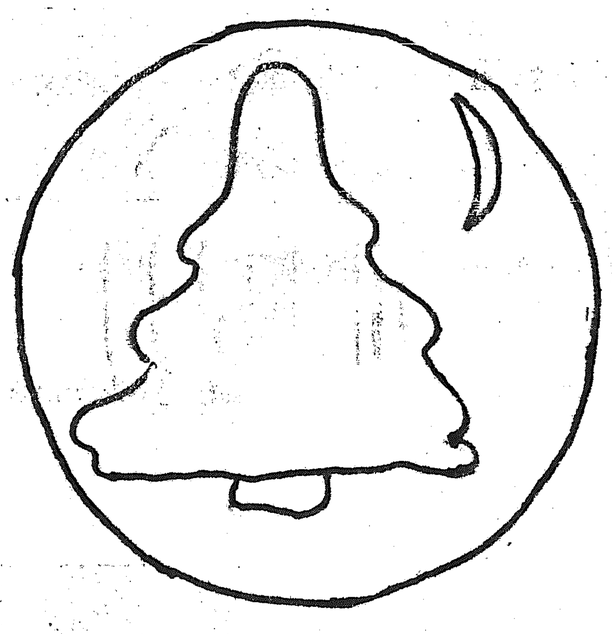

Løsn.: Kålhodet

Britt Oddveig

IDUN

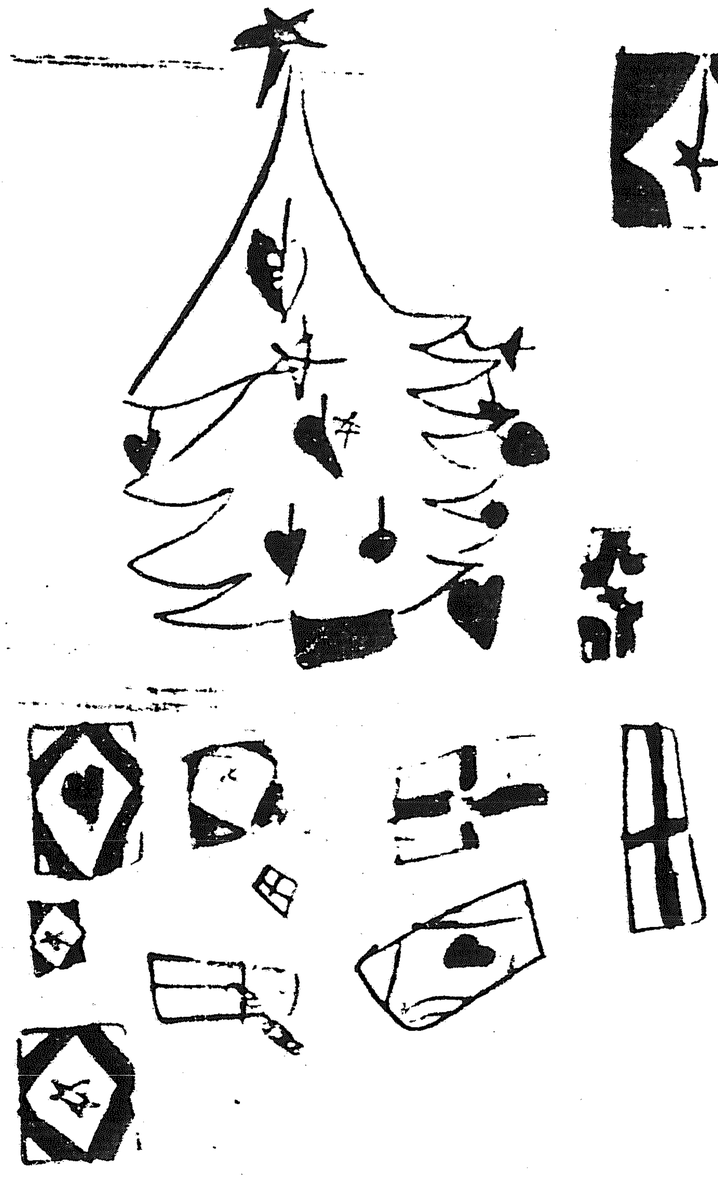

GOD JUL

Disse 2 fine tegningene har vi fått fra Idun Ravn på

Grendelaget's
juletrefest blir i
år på Grendehuset
4. juledag kl. 17.00
Ta med matfat og
nissepakke til barna.
Vel møtt!

For de fra 3-6 år.

Sommer kommer

TONE: CESAR BRESGREN TEKST: VAGN REHLING

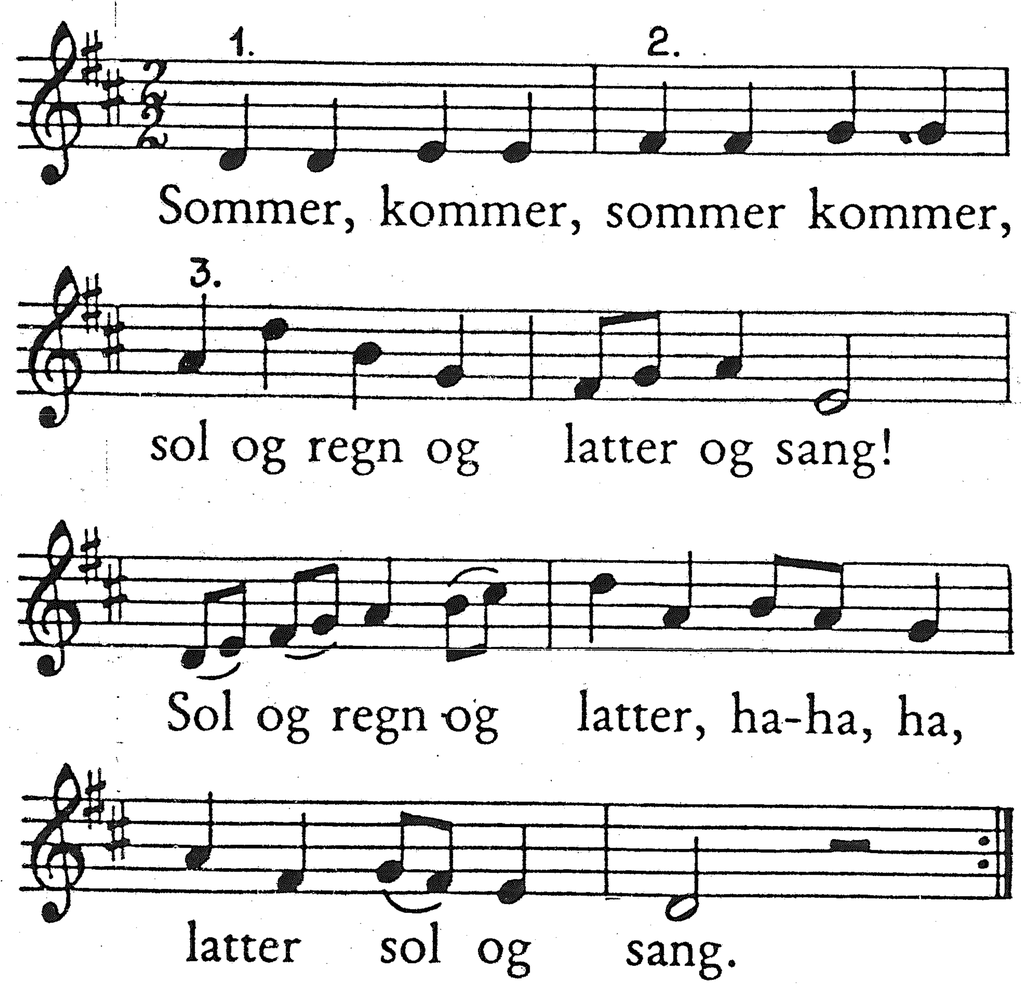

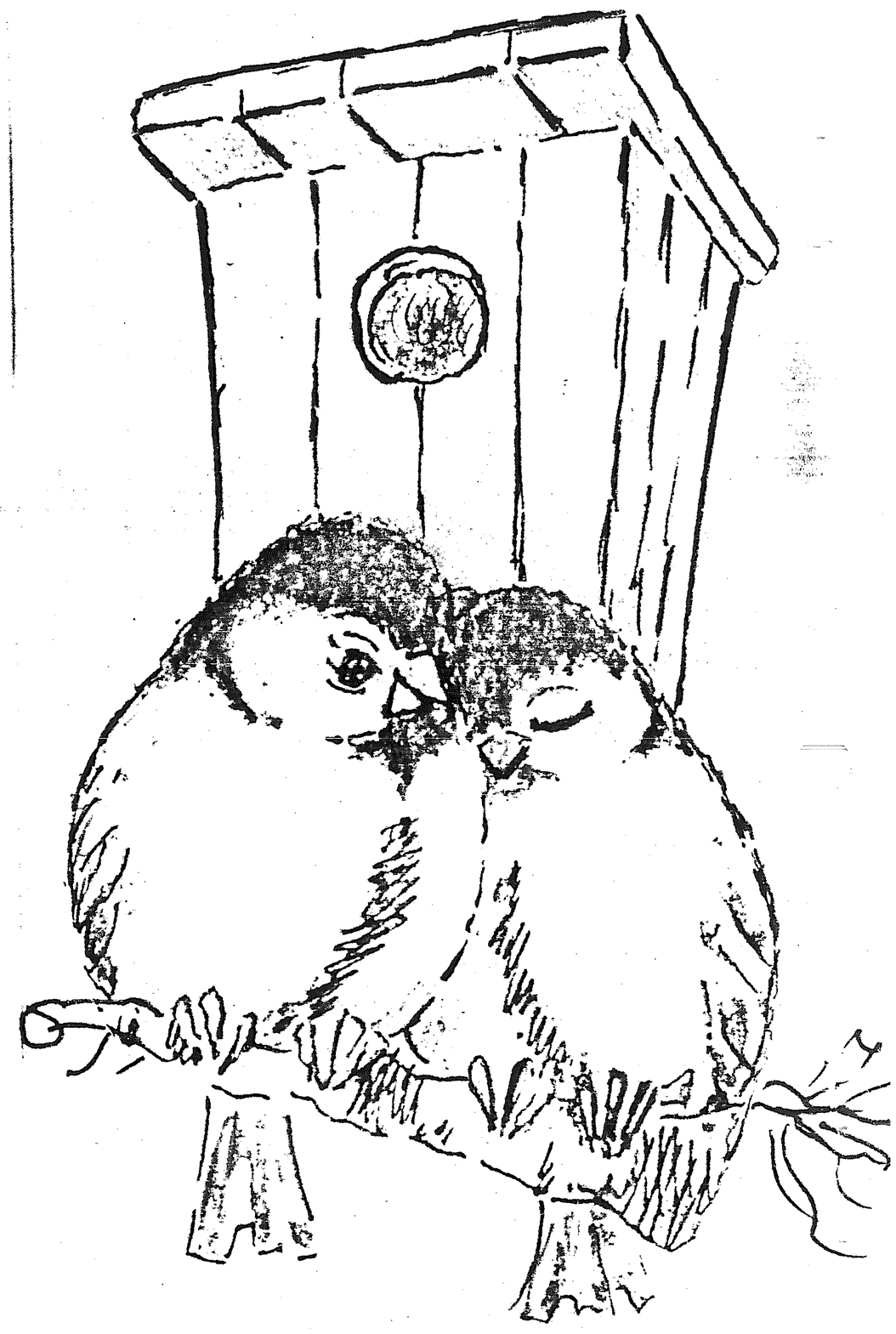

Fru Musica

TONE: ITALIA NORSK TEKST: INGVAR MOE

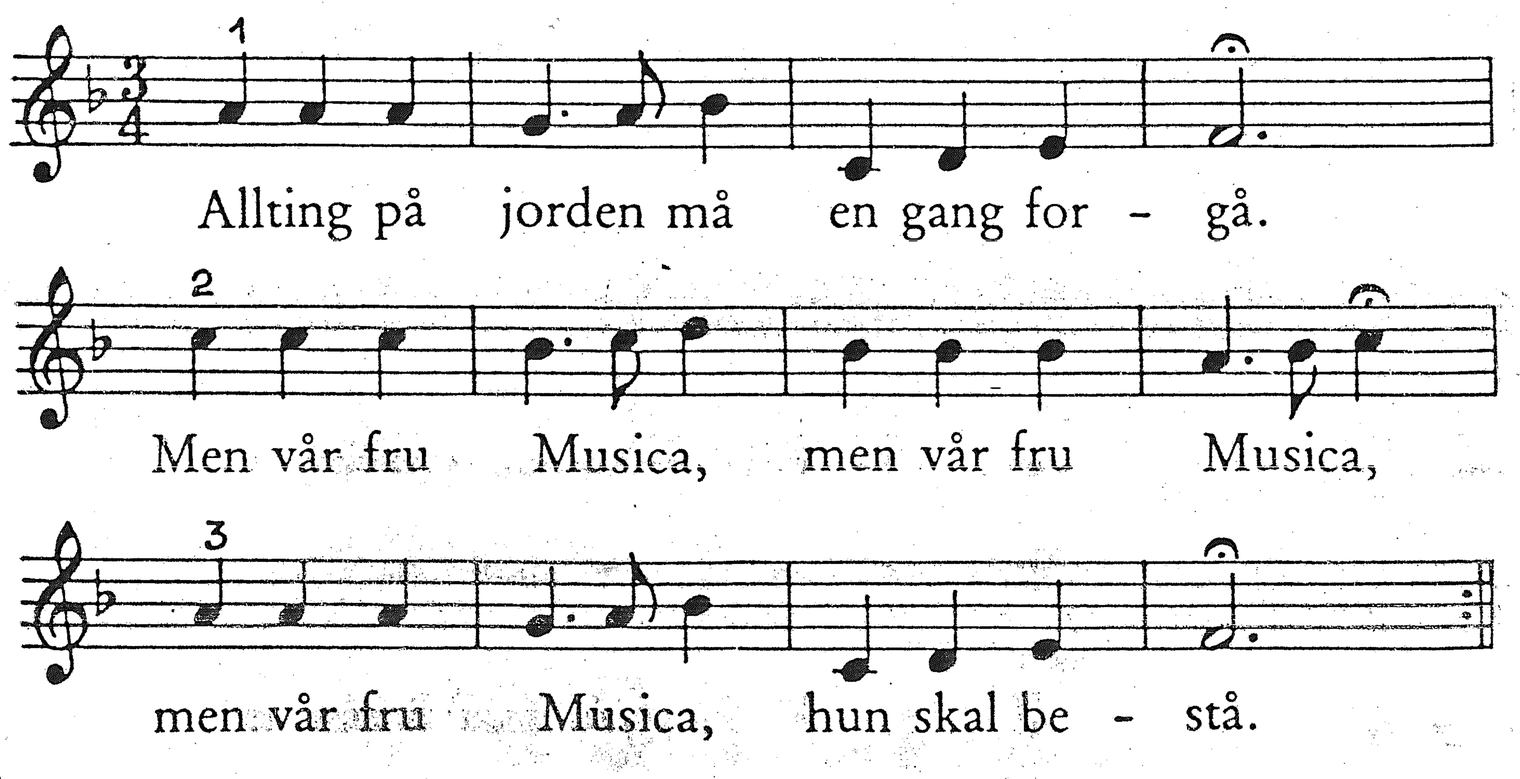

Kjære barn! Husk småfuglene våre! De trenger talg og brødsmuler for å klare seg gjennom vinteren. Nå er det ikke lange før bakke snø. Da blir vi alle så glade og synger med hvert vårt nebb.

Lis

BASAR

Lørdag den 9.desember arrangrte Grendelaget minibasar på skola.
Det var kafé, med salg av pølser, brus, kaffe og kaker, trommel, åresalg, og salg av lodd på bok.
I løpet av de fem timene det varte, kom det inn ca.4500,- netto
Grendelaget takker alle som var med og støttet basaren !!!!!!

VI BRINGER HER TREKNINGSLISTA

1.	Rye	Svein-Yngve Eilertsen
2.	Kakefat	Roald Lundberg, Rånbogen
3.	Konfekt	Torstein Olsen
4.	Juletrematte	Hilde-lise Hansen,Ankenesv.409
5.	6 Krus	Olga og Nils Dahl
6.	Juleduk	Kristin Beck
7.	1 par Lovikavotter	Inga Marie Ingebrigtsen,Skjomnes
8.	1 sett smørefjeler	Fam. Overvåg
9.	2 bøker	Viggo bjerklund
10.	Tårnkake	Svein-Yngve Eilertsen
11.	Juleduk	Olga og Nils Dahl
12.	Lastebil	Kjell-Olav Ravn
13.	Lester og votter	Arna Flønes
14.	1 steik	Are Ravn
15.	Selbuvotter	Fam.Torfinn Larsen
16.	Skumbad	Hilda Danielsen, Forså
17.	Osteskjærer	Inger Elin Overvåg
18.	Adventstake	Olga og Nils Dahl
19.	Trolldeigfigur	Svein-Yngve Eilertsen
20.	2 sett putevar	Gitte nilsen, Garnveien 15.
21.	Selbuvotter	Truls Rasmussen, Ballangen
22.	Selbuvotter	Kåre Jensen
23.	Selbuvotter	Ole Magnus Olsen
24.	Selbuvotter	Ruth Ingebrigtsen,Villav.23
25.	Selbuvotter	Ingebjørg Eilertsen
26.	Selbuvotter	Olga Olsen
27.	Selbuvotter	Fam. Overvåg
28.	Selbuvotter	Olga Olsen
29.	Selbuvotter	Ingebjørg Eilertsen
30.	Sjokoladekake	Fam.Overvåg

DET VOKSER OG GROR....

Tittelen på denne side passer vel ikke akkurat med datoen, men det er jo mye som trenger stell selv om det ikke er den beste tiden for det som gror. Egentlig så bør vi vel passe ekstra godt på nå, det sies at 90% av stueplantene som dør nå, dør av for mye vann og det er noe å tenke på.
De aller fleste plantene har hviletid nå og trenger minimalt med vann og gjødsel. Mange planter kunne faktisk heller tenke seg 15-18grader enn vår varme og tørre stue akkurat nå. Husk det er lyset som får plantene til å føle seg vel og det har vi jo veldig lite av nå. Det er mye bedre å dusje plantene ofte og la de bli helt tørre mellom hver gang de får vann.
Men dusj ikke potteplanter som er loddne i bladene f.eks. St. Paulia, julestjerne og alpefiol.

Akkurat nå er vi litt svake for å fylle opp fruktfatene, men det er ikke potteplantene noe glad for. Frukt og spesielt epler utskiller en gass som er en sterk fiende til potteplanter, tenk litt på dette og sett bort fruktfatet iallefall om natta.

Juletreet skal også inn i huset snart og da skjer det noe med inneklimaet. De aller fleste av oss klager vel over at stueplantene dør av juletreet. Litt er det vel i det, men tenk også litt på dette med vanninga av plantene. Dessuten er jo juletreet stort og det trenger også fuktighet og får det ikke det opp gjennom stammen så tar det av luftfuktigheten og da blir det fort for lite fuktighet til plantene våre.
Alle har vi vel opplevd dette at juletreet ryr, spesielt grana. Vi kan gi juletreet sitronbrus, sukker, krislite (holdbarhetsmiddet til avskårne) eller glyserin-glyserol. Selv har jeg sterkest tro på glyserin, men vi har vel alle våre erfaringer. Det hjelper jo også å dusje treet, men det kan jo være litt brutalt på all den fine julepynten.

Svibler finnes vel også i de aller fleste hjem og de vil også gjerne ha litt vann av og til. Tar vi det arbeidet og sette de kjørlige om natta så er det utrolig hvor lenge de kan stå fine. Husk at også de og frukt er "uvenner".

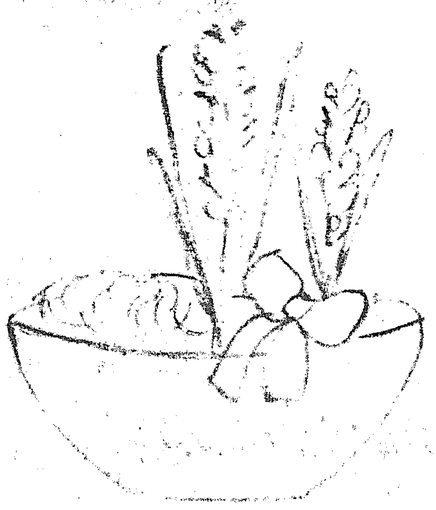

Julegleden har ikke vært den mest populære juleblomsten de siste årene, men det ser ut for at den er på full fart tilbake. Den liker seg aller best ved 18-20 grader og selv har jeg brukt å ha den stående i gangvinduet og da har den stått kjempe fin i flere månder.

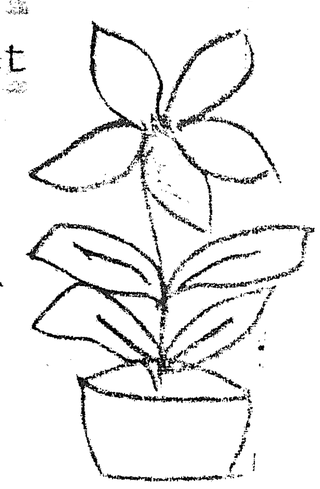

Julestjerna er vel juleblomsten fremfor noen, men den har lett for å kaste de grønne bladene. Den vil gjerne stå i stuetemperatur og liker ikke trekk. Den må holdes jevnt fuktig, kanskje en skvett lunket vann hver dag, men det avhenger jo litt av hvor mye den får hver gang. Den skal iallefall aldri tørke helt ut og heller ikke være gjennom bløtt til enhver tid. Tilleggslys setter den også pris på.

Dette var noen tips i denne mørke tiden, men det er nå allikevel ei koselig tid. Hvor lang og trist hadde ikke disse månedene blitt uten adventa og jula.

DERE FÅR HA EN RIKTIG GOD JUL .

Anita

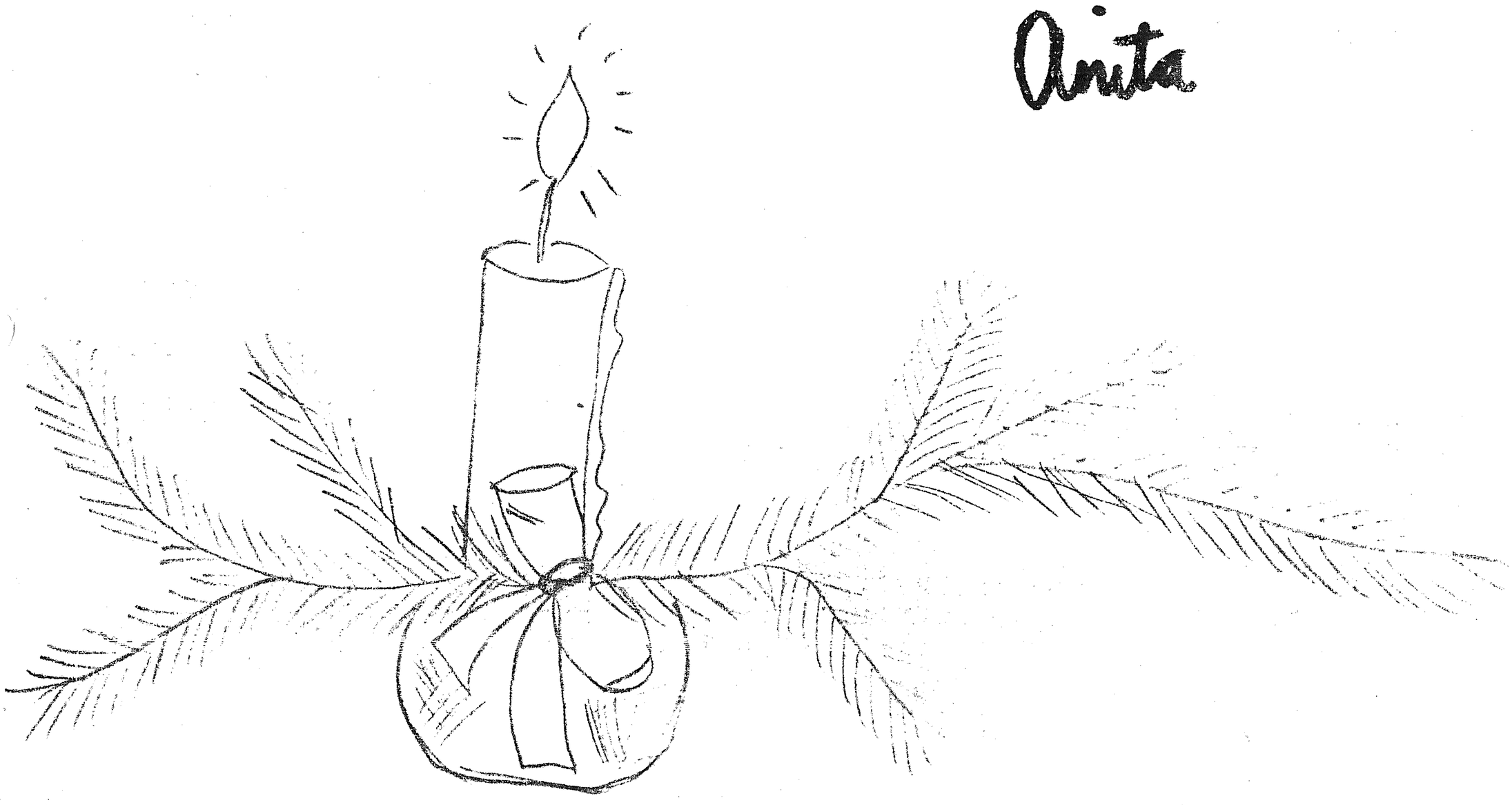

Ingen hentet «pengen» som lå og venta hele dagen. Ingen blankett på døra - eller i postkassa. Jeg var hjemme hele dagen, begge dørene stod åpne og ringeklokken var i orden. Jeg ville gjerne gi min lille skjerv. Tålte meg litt «vonbrådtn» da jeg av naboen fikk vite at aksjonen hadde gått for lenge siden, - tidlig på ettermiddagen. Jeg hadde nylig adoptert ett nytt «fosterbarn», og da får det bli min gave til «en kvinne i den 3. verden».

Lily

Sykkelsti - gangvei på Vidnes langs E6.

Ved en tilfeldighet fikk jeg vedlagte skriv i hende. Overraskende og positivt!

«Kvinner selv sto opp og strede»

Flott gjort, - Stå på!

NARVIK KOMMUNE

Postboks 65 og 71
8501 NARVIK

EI/IkN
Ark.nr. 561.1/89

Statens Vegvesen
8000 Bodø

SØKNAD OM SYKKELSTI LANGS E6 PÅ VIDREK.

./. Vedlagt oversendes brev fra 11-årigene Marthe Østermann og Britt-Oddveig Overvåg fra Vidrek i Narvik kommune.

Fra kommunens side kan vi bekrefte at Vidrek er ei langstrakt bygd der adkomsten mellom naboene stort sett går via E6. Vi kan også bekrefte at det har skjedd en del alvorlige ulykker på Vidrek som har gått ut over barn og andre myke trafikkanter.

Statens Vegvesen anmodes med dette om å prioritere bygging av sykkelsti/gangvei på Vidrek.

Narvik, den 31. oktober 1989.

Jorunn Mikaelsen
Jorunn Mikaelsen
varaordfører

Eva Ingebrigtsen
Eva Ingebrigtsen

Gjenpart:
Narvik Skolekontor
Narvik komm. Trafikkutvalg
Marthe Østermann
Britt-Oddveig Overvåg

NARVIK KOMMUNE

Postboks 65 og 71
8501 NARVIK

EI/IkN

Ark.nr. 561.1/89

Marthe Østermann
Britt-Oddveig Overvåg
Vidrek
8520 Ankenesstrand

SØKNAD OM SYKKELSTI LANGS E6 PÅ VIDREK.

På vegne av kommunen vil jeg takke for brev som vi mottok 23. oktober 1989.

Vi har sendt brevet videre til Statens Vegvesen i Bodø som har ansvaret for å bygge sykkelstien langs riksveien. Så får vi bare håpe at vegvesenet vil bevilge penger, slik at de kan legge sykkelstien om ikke alt for lang tid.

Med hilsen
Narvik, den 31. oktober 1989.

Jorunn Mikaelsen
varaordfører

Eva Ingebrigtsen

Reiseopplevelser

Austavinden har bedt om reiseopplevelser vi har hatt.
Dikterordet "undre meg på hvad jeg får å se,over de høye fjelde", var faktisk m i n e i mange år.-Plikter med husdyr og yrke ellers la sterke begrensninger på utferdsmulighetene.Var nærmere 50 år da jeg var i Oslo for første gang. Opplevelsesmessig er jo d e t noe mål i seg selv.-- Når vi skal på langfart, bruker Gyda og jeg buss,tog, ruteskib - og litt fly. Men også massevis av kortere turer med bilen.Dog har jo sjåføren mindre mulighet å se tingene. Det er ikke altid sikkert at en får de "store opplevelser" som følge av å reise"de hundrede mile".- Oftest trenes det bare litt "svartkaffe og stomp" i sekken,og så noen mil bort i nabofjorden. Og kjører en opp til 2 -3 timer, når vi mange drømmeopplevelser. Skjomfjell og Nordkalottland i øst,-Efjord- Tysfjord og Hammarøy i vest.Og enno meir, et langt og vakkert Tjeldsund og Kanstafjord Offersøy - i vest. Nordover ligger også mye vakkert land å se. Astafjordene, Gratangen,Sørreisa, Bardu, Målselv - o. s v.
Er været fint, og en har tid ,- er det fantastisk å fosse avsted til Svolvær eller Bodø med disse nye hurtigbåtene.--Og husk altid på fotoapparatet! Når austavind og snøfokk raser utom veggene, kan vi igjenoppleve vakre sommerturer- med gode bilder. De er like givende enten de er fra Moskva -,Wien -eller Efjorden.
"De hundrede mile" er nevnt. Klart at en opplever mye nytt på ferder med buss , tog og båt til f.eks.Wien -Budapest. - Eller med "FERIEBUSSEN" i østerled til Leningrad - Moskva,-delvis i leden der våre forfedre dro for tusen år siden .-Kort eller lang reise,en bør lese om ferden på forhånd, og være oppmerksom, og ikke minst nyskjerrig.-Ha gode kart og prøve å få kontakt. Kjøpe med tilbake kortfattet biledverk og kort.

Men det er nesten like morro med å studere massevis med reisekataloger på forhånd. - -Vi var sterkt opptatt med en bussferd ned mot franskekysten, over til England og opp til Skottland.Men så blei vi opptatt av å besøke han Garbasjov mens han enno hadde lov å drive sin perestroyka.Og dermed blei vi med på "FERIEBUSSN"på Moskvatur,- ca. 680 mil tur/retur.-- Reisen varte i ca. 14 dager.

Selv om en har reist dette landet vårt på langs og tvers noen ganger blir jeg ikke lei av det.Denne vakre stadig skiftende naturen vår er god "ferdamat".-Slik blei det også med å oppleve vår"fortid"-, de Sandvikske Samlinger på Maihaugen i Lillehammer.

Den svenske landsbygda er som vår egen ,-vakker og veldrevet, Kanskje mere og bedre veger. Vi hadde en drivandes dyktig ung flerspråklig reiseleder, som på tur til ferga fekk med de "store ting" i Stocholm, bl.a. det blomsterkledde "Palmehjørnet"-. Ferga over til Finnland ,-med sine 11 dekk i høyden var brukbar.- Finnland,- fladt,-store skoger , massevis med innsjøer,-veldrevet av dyktige folk som ikke vil gjøre noe for å forstå sine skandinaviske naboer ! -Overgangen fra finsk til russisk landskap på det berømte Karelska Nesset var meget merkbar.-På grensestasjonen blei bussen tømt for folk og bagasje.Russere med "snusehunder" krøp inn alle tenkelige steder .Inni ,- oppå ,under, - i motorrom .- Bagasjen blei røntgenfotografert, vi selv og våre pass og papirer grundig beglodd.Selv Karstein -reiselederen med flere års studier i Russland var litt urolig .- Endelig fekk vi dra vidre,- fremdeles på Karelska Nesset, der så alt for mange staute finske -og russiske ungdommer så forgjeves gav sine liv.For hvad ?- Stort sett skogkledde ødestrekninger med spredte småbruk -og innsjøer. Det var lett å se russisk vanskjødsel på de tidligere finske bruk. Finnlandskrigen i 1939,- med innsamlede votter,lester strøper m.m også fra vår bygd var med-lå sterkt i tankene mens bussen dro vidre østover mot den berømte byen Petersburg.

Millionbyen, grunnlagt av tsar Peter Den Store i 1703.St.Petersburg blei etter Oktoberrevolusjonen i 1917 omdøpt til Leningrad. Verdensbyene Leningrad og Moskva er så store opplevelser, at dem skal jeg komme tilbake til senere.-

Det russiske landskap er svert ensformigt,- småkupert sletteland med mest lauvskog og endel barskog.Alt stort sett dårlig stelt. Også store sumpområder er åse.Innimellem paseres små grå og triste landsbyer med ELENDIG boligstandard. Lave, skjeve.umalte tømmerhus med torv eller trespontak,-ca. 30 -40 m^2. store.Ofte også bygd sammens med en enno styggere fjøskopp med møkkerdungen utenfor. Noen "private" husdyr i tjor eller innhegning,-Eldre koner med børtræ og bøtter -til/fra brønnen med sveivrul eller vippestang. Like bortenfor huset lå "bossdungen" (tømmeplass for sølevann) . En liten åkerflekk for poteter og grønnsaker.Det høstes før langs veger og skogkjerr til privat bruk.De store arealene er kolektive og drives lite rasjonelt,-lite maskiner ,men heller mye folk. Avlingene syns å være små,-og vekster på rot preges av for lite gjødsel eller for mye ugrass.Med "skandinaviske" skoger som mål, er også kolektivskogene dårlige.-Det er samme sorgen når det gjelder telefon - og kraftlinjer.Her i Norge ville slikt tynne, rustete og råtne driftsmatriell blitt revet allerede i 1920-30åra. Vi stoppet i en slik liten landsby. Bussrampa var fantastisk* Fint malt og med kunstneriske utsmykninger og god sitteplass.- Slik er det også på de mange små jerbanestasjner.Ansiktet ut mot verden skal være pent. -BUTIKKEN kan godt sammenlignes med tyvetredveårenes"Krambua" ,-men der var bedre varetilbud enn de vi så. Men en ganske bra liten bokhandel var der *Og mange og fint stelte minnesmerker etter siste krig. Disse områdene fra Finnland til Moskva brente tyskerne like grundig som vårt Finnmark *-

Fjell og stein er lite å se,derfor blir også vegene som våre Riksveg50 standard,

Vår tildelte reisegaid Marina ,var kunskapsrik og hyggelig og snakket godt svensk.Ho mente "gråheten og armoden" skyltes liten omsorg fra myndighetenes side.Jeg påpekte , at også i Norge hadde vi hadde fattigdom og lite råd -på landsbyga.Men vi var likevell opptatt av å gjøre det pent og hyggelig rudt oss. Jo,ho hadde sett dette, da ho reiste som tolk for en gruppe fra Bolsojteateret-gjennem Nord-Norge -for nøen år siden.- Denne mangel på omsorg "glød" merkes også i bysamfundene.Biler og busser og bebyggelse måglet vedlikehold eller fornyelse.Men gatene var rene, og aldrig så en spraybokssklissing på veggene* De som gjorde det kom i "bua".

Forskjellen fra norsk-svensk-finsk landsbygd og jordbruk til det tilsvarende kommunistiske i Russland er helt lett å merke. Her var det mer merkbart enn det jeg så for noen år siden,da vi dro over grensen fra kommunistdirigerte Ungarn,-til det "frie" vakre Østerrike. Store "hav" med grå fattigpreget ungarsk landsbygd,skjerpede grensevakter,-og så en ren,velstelt,BLOMSTRENDE østerriks landsbygd.--Det er til å puste fritt og godt i .

Tsarer, keisere og andre "adelige"har i sin tid eid jord og landskap. Og no eier en eller annen "Folkestat" i mange land jorda og bygdene.Eierne og deres driftsmåter har vert forskjellig, men levemåten for dem som ARBEIDER med jorda har stort sett vert -like misslykket.Den jordbruker som fritt eier og bruker sin gård er den beste garanti for et vellykket bygdesamfund.

Inntrykk fra kongelige Stockholm,presidentbyen Helsinki,-tsarbyen og revolusjonens Leningrad,-og ikke minst Garbasjovs 9 millionby Moskva, -får komme senere.-Om da Austavinden ønsker det og finner mine små reisebetraktninger brukbare.

JøKo.

Brev fra Skudeneshavn:

Jeg har fått høve til å lese nr. av "Austavinden", og jeg vil si at en skrivelysten må finne annet emne enn å skrive historie som en ikke har mulighet for å gjengi.

I historien om mine foreldre ser jeg ikke annet riktig enn at min mor var "en dyktig kvinne". Det må en vel kunne si om henne.

Dyktige kvinner fantes det vel i de fleste hus i grenda. En av dem var nok skriverens slektning Tina. Hun burde vel fått reise "på skole". Ja, var det ikke flere slike i nabolaget ?

Min far tok handels eller regnskapsutdannelse,for han ville handle,og handel var det han drev med i de årene det skrives at han "som las ble beordret til forskjellige los-stasjoner". Først drev han handel i Bodø, vistnok i fellesskap med annen handlende, men for oppkjøp av fisk passet Kabelvåg bedre. Etter noen år i Kabelvåg, fant han Skarstad høveligere. Der ble han vel enehandlende.Min mor mente at far likte seg dårlig med butikkliv, og det var vel en redning når malm-trafikken begynte i Narvik. Da fikk min far stilling som utseilingslos, etter hva jeg har lest om han.

Familien flyttet til fars hjemsted. Der hadde hans bror Edvard bodd og dyrket jorda i de år far var borte.

Nå overtok far et stykke av sin odelsjord, noe som om-sider gav for til tre kyr og hest.

Mens det ble bygd hus,bodde mor med familie sammen med Edvard som da og hadde familie. Boligen ble felleskjøkken, den tidligere skolestua,"likkjestua" med stort loft over. Far kravde vel aldrig sin odelsrett til gard og jord, men min mor gav tydelig inntrykk av at hun angret på fars heime-gard. Hun var meget inntressert i gardsbruk.

I 1906 ble far annsatt som los ved Statens lossstasjon ved Hamarøy. Fra Vestfjorden og fra Narvik skulle skutene loses til Karmøy.

I denne stilling ble det nødvendig for far å ha telefon. Dette fikk han ordnet, og det var rimelig at mor måtte overta den telefonen hun fikk inn i huset. En liten tilskuddsnæring var nok ikke aktuelt og helst ikke stort å feste seg ved.

"loslønna var ikke tung å bære den gang, det og vites. I min tidlige barndom fikk jeg aldrig inntrykk av stor mangel, heller ikke senere da far hadde statspensjon, og vi hadde

tillegg av jord.
Etter ansettelse som los fortsatte min far med handel. Han kjøpte båter for kysttrafikk."Rivalen"ble ikke gammel. Om kort tid sprang den lekk og sank i Vestfjorden. Senere forliste "Viking" i stor storm på kysten.

Men nå knakk far sammen. nei, legen mente at far var ikke så dårlig at han trengte behandling på sykehus. Han fikk heller ikke medesin, nei, ikke en dråpe og ikke en pille piller! Det ble bare å leve et stille liv for den dyktige farende mann.

Han hadde heldigvis dyktige sønner som reddet mye. Det ble spart, men bankene "tjente"og samtidig. Først røk Ofoten bank,like etter Tromsø privatbank. Jo, det er nå visst rett navn på Tromsø-banken der det var satt inn penger på meg,- til min utdannelse. De kroner jeg senere fikk satte stor pris på var livspolise som min mor hadde tegnet i mine tidligere år. Det ble noe å ta til i arbeidsledighetens tid.

Jeg har merket meg at det også i innsendte skriv er sagt om min far at han var en yngre bror av Edvard . De som heter Ravn kjenner nok alderen på Edvard Ravn som de har tatt navn etter.

I flere skriv om Ravneætta er Edvard ført opp som yngste mann i søskenrekka. Hans var fjerde mann og Edvard sjette.

Min far var født 17.aug. 1861.

Kirkebøkene fra denne tid finnes i Riksarkivet i Trondheim. Der har jeg og sett år og datoer.
Fars barndomshjem hadde nok heller ikke noe gardsnavn. Husene fikk navn etter som de stod. Øverstua, nerstua, mellastua og bakkan. Vollen fikk gardsnavnet Bekkevold, men navnet ble vel bare brukt i off. betydning. Gjerdhaug hadde navn etter avslutning på eiendommen, og navnet ble vel gardsnavn. Enda kanskje.

Vi hadde stedsnavn som Nisjedalsjota, Storskjedalen, Manndalen. Om du visste opphavet til disse navn ---

Utfor elva var det greiere Mållebakken,Elvenesset, Finngamneset.Det siste hadde tydelig navn etter samebustad. Men Merete er norsk navn, historia om henne og Meretebygda skaret ? Sildvika er slutten på den vidtrekkende

bygda. Innover mot Skjomen er kanskje Jo Pålsaheimen ytterste grense.

Bygdesjefen Peder Leina skrev alltid Virekk. Slik sa folk navnet, men når vi mener at bygda har navn etter at den rekker vidt,så måvi bruke d i skrift,Vidrek.

Forskere har sagt sitt , -men de kan ta feil.
når ordet Virak skulle komme av ved som rak, tror jeg absolutt at dette er feil.
Kom det ved rekende, ble den ikke liggende lenge ved Virekk-landet. Den ble snart skysset vekk av austavind og Skjomvind.

Har dere sluttet med å diskuter grendenavnet ?

Slutt med å strides om navnet, godtfolk !

Kristine Ravn Tellevik.

LØNNSKONTO
MED
9%
BARE I Narvik Sparebank

BESØK
Ofoten Museum
- DU VIL OPPDAGE NYE TING FRA GAMMEL TID

S. THORSTENSEN A/S
Postb.133 8520 Ballangen
Tlf.:28129 - 28700
BYGNINGSARTIKLER
FARGEHANDEL
ROHHANDEL
DE BESTE TILBUD AA SOM FOR

DEN BITTELILLE NISSEN.

I fjor kunne ikke den lille nissegubben og nissekjærringa komme til bygda for det var et sånt forferdelig uvær. Han blei boende hos nissekjærringa og hjelpe henne med forskjellige små ting, men han likte best å sage ved i skogen, for da fikk han være ute hele dagen. Det var det han likte best, og så fikk han han så god matlyst av å arbeide ute i skogen. Nissekjærringa var veldig flink til å lage mat, og ho var ekstra flink til koke grøt, og det var det beste nissegubben visste. Han kunne spise så masse grøt at magen blei så kjempestor at han nesten ikke klarte å gå over golvet og bort til den lille sofaen for å hvile, og i dag hadde han fått sånn deilig grøt og hadde spist så masse at magen holdt på å revne. Nissekjærringa måtte støtte han over golvet og bort til sofaen, så han fikk seg en kvil, og der lå den lille nissegubben og kjikka rett opp i taket og tenkte på all den gode grøten han hadde spist, og mens han lå der på sofa og kjikka i taket og rundt omkring i stua, så holdt nissekjærringa på med sine ting, og akkurat nå sto ho og strauk juleduker og nynna på en julesang: "På låven sitter nissen med sin julegrøt", og nissegubben lå og kjikka på nissekjærringa og syntes det var så koselig. Men han syntes at nissekjærringa også hadde begynt å få en litt stor mage, men han tenkte bare at ho var veldig glad i grøt ho også, og det var jo greit. Han tenkte ikke mer på det. Nei, han var mere opptatt av alle julegavene han skulle ha med til bygda, men det var enda god tid igjen til jul, for det var enda bare først i august måned, så han kunne lage enda flere leker å ta med seg til bygda når han og nissekjærringa skulle dra dit like før jul. Dagene gikk. Den ene etter den andre, og nissegubben syntes det var så rart. For hver dag som gikk, blei nissekjærringa tjukkere og tjukkere. Han hadde lyst å si det til henne at ho måtte ikke spise så mye grøt for da blei ho så tjukk, men han lot det være. Han tenkte bare at ho syntes det var veldig godt med grøt. Det likte jo alle små og store nisser, og så tenkte han ikke mere på det. Han var i skogen om dagen og saga ved og i nisseverkstedet om kveldene.

En dag kom det ei anna nissekjærring på besøk. Det var i siste halvdel av september, og de prata veldig mye om ditt og datt, og nissegubben fikk ikke høre på hva de prata om, men det gjorde ingenting. Han hadde mer en nok å gjøre. Så de fikk bare prate i vei. Men en dag sa den fremmede nissekjærringa at idag må du være lenge i skogen, men før du går, må du bære inn en masse tørr, fin ved, for i dag måtte de ha det veldig varmt, og så måtte han

hente mye vann. Nå syntes den lille nissegubben at det blei mye masing om alt han skulle gjøre, så han var veldig snar og hentet ved i vedskjulet. Han var fem ganger og hentet ved. Så mye ved hadde han aldri båret inn før på en dag, og da han var ferdig med det, var det å hente to store bøtter vann. Nå var han ferdig med det maset til den fremmede nissekjærringa, og da var han snar å hente saga si og fór ut gjennom døra i full fart og rett inn i skogen. Her var det ingen som kunne mase på en liten nisse. Her fikk han være i fred, men han kunne ikke skjønne det der at han måtte gi seg så god tid og være ekstra lenge i skogen akkurat i dag. Det lurte han veldig mye på, men han fikk bare gjøre som den andre nissekjærringa sa. Han gav seg veldig god tid, og han saga så mange busker at han ville bruke mange dager på å drage dem hjem til den lille nissehytta. Men nå var det blitt veldig mørkt ute, og han var så sliten av all den saginga, og så var han så fryktelig sulten, og da tenkte han på den deilige grøten med masse kanel og sukker på og sånt gult smørøye midt oppi. Det hadde vært veldig godt det! Han bestemte seg for å slutte for i dag, og begynte å gå hjem. Men på hjemveien begynte han å tenke på alt det styret som var der tidligere på dagen, så han tok det veldig med ro på hjemveien. Da han endelig var hjemme, lurte han på hva som foregikk der inne. Den lille nissegubben var ikke vant med sånt oppstyr, så han tok det med ro utafor huset og gikk bort til vinduet og kikka inn, og der så han at den fremmede nissekjærringa styra veldig med å fyre i ovnen, og oppå ovnen sto en stor kjele med vann, og mange håndklær lå på kjøkkenbordet. Nei, han tenkte at han ikke skulle gå inn enda. Han satte seg like godt på trappa, for der var det stille og rolig, og så var det ingen som ba han om å gjøre både ditten og datten, og der satt han på trappa og ante hverken fred eller fare. Men plutselig fikk han høre en forferdelig lyd, en ordentlig sånn skrikarlyd at nissegubben skvatt til og lurte på hva det der var for noe. Han fór bort til vinduet og kikka inn, men han så ingenting, men plutselig kom den andre nissekjærringa ut av det andre rommet med noe som ho vaska veldig mye på, og etterpå tørka ho det veldig godt, og da ho var ferdig med det, holdt ho det opp i lufta og så på det og smilte, og da fikk nissegubben se hva det var, og han smilte over hele fjeset for han så at det var en bitteliten nissebaby som var kommet til nissekjærringa og nissegubben, og nissegubben som sto ute blei så glad og lykkelig at han glemte at han var så sulten. Nå kunne han gå inn å varme seg, for han hadde vært ute hele dagen, og så fikk han se nærmere på den nye lille nissen som var kommet, og det så han med en gang, det var en ekte liten

nissegutt. Nei, nå var det så koselig at nissegubben ikke visste ordentlig hva han skulle gjøre. Han satt ved kjøkkenbordet og så på den lille nissegutten og tenkte at nå var de tre små nisser i nissehytta i skogen, men så blei nissegubben litt trist igjen, for han kom til å tenke på at han måtte jo dra helt alene ned til bygda med alle gavene til de snille barna der på grendehuset når det var julefest der, men det gikk fort over, for han tenkte at når han kom tilbake, hadde han jo den søte, lille nissekjærringa og den fine lille nissegutten der, og når han tenkte på det, blei han så god og varm i seg at det blei veldig godt å være en liten nissefar i skogen. Så her om dagen tok han til å pakke i sekken sin og henta frem kjelken og gjorde alt klart for å dra på julebesøk til bygda, og visst ingen har sett han enda, så er han underveis. - Vi får se!

Riktig god jul og godt nyttår!
Jan på Åsheim.

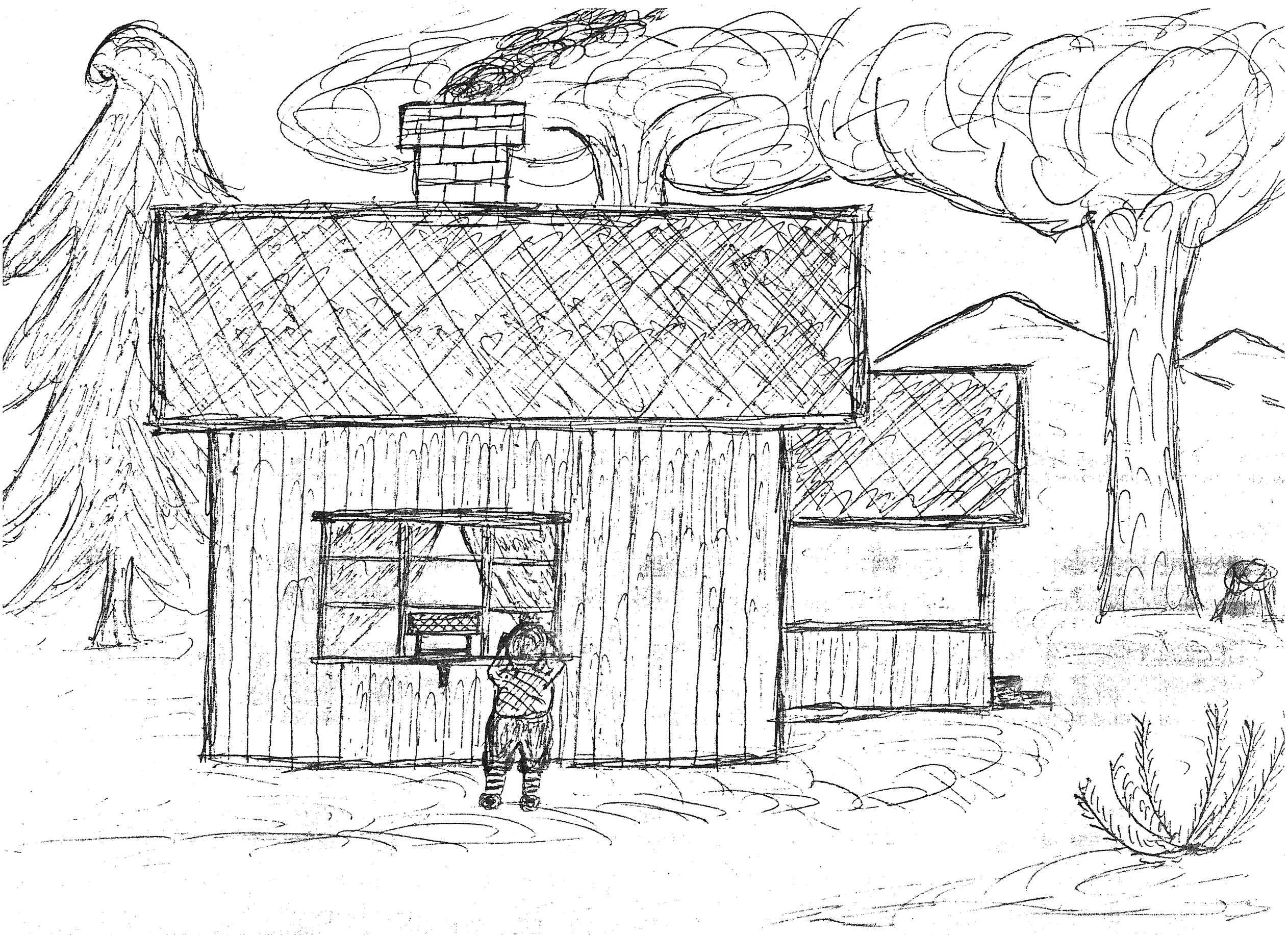

:---- Birgit Bjerke Hansen ----:

Det vises til høstnummeret - 89.

Birgit-- 100 åringen, blei født 17.mars i 1889. På stordagen hadde hun stor mottakelse på "Verdensteateret". Ingen tilfeldighet at festen foregikk i det huset. Birgit var gift med - "Kino - Hansen". I mange år bodde de på "vestkanten", i annen etg. av kinoen, i en bitteliten leilighet.

På 100 års dagen var hun i toppform. Og det var et stort oppbud av mennesker som ville lykkeønske med en så skjelden "bursdag". Der var musikk og svingom, og Birgit satt ikke som tilskuer, må du tru! Ikke blei hun trett og ikke blei hun svimmel, ikke den gjenta, nei. Det nytter ikke for en amatør å prøve seg med infløkte fraser og skrytord. Birgit ler en smittende latter og gjør et lite knips med fingrene. Så får jeg heller begynne å spørre meg fram.

Hennes far, Sivert Bjerke, født i Lesja, Gudbrandsdalen, han var en av de mange som kom nordover på siste halvdelen av 1800 tallet. Han hadde vært sjømann, vært i arbeide på Spitsbergen, i arbeide hos et engelsk firma som drev guanofabrikk på Brettesnes, og sluttelig blei det stenarbeide. Ute i Lofoten traff han Lovise Jakobsen fra Pundslett i Vågan. De giftet seg.

Etter at Birgit var født, reiste familien til Andenes -der faren var med og bygde moloen i 1892-93. I -98 var han på Kjerringnesset i Skjomen og tok ut stein til malmkaia i Narvik. Han fikk fast arbeide på Bolaget og i 1899 flyttet familien til Narvik. På Kjerringnesset var det fortsatt stordrift med steinuttak til malmkaia. En mann ved navnet Engh - og faren til Birgit, blei formenn.

"Der inne blei det satt opp ei stor spisebrakke, det huske æ", sier Birgit - som da var 10 år. I den store salen var det kjøkken og ved siden to rom. Det ene for fam. Engh, det andre for fam. Bjerke. Så enkelt var det!

Fru Engh og mor til Birgit, hadde ansvaret for matstellet til alle arbeidene. De hadde to tjenestejenter, ho Eline Akselsen og ho Johanna Fjellbu. "Å så huske æ de fine båtan som gikk derinne", sier Birgit. Det var "Ferder", "Thomas Angell" og en som hette "Nitten".

"Æ huske også en smed, - han hette ---------- og han va så f æ l til å skjenke sæ", forteller Birgit. Somme

tider var det slik at han kunne ikke arbeide. Ingen ting å gjøre med det. De hadde bare en smed, - så da måtte arbeidet ligge til han kom seg på føttene i gjen!

Bjerke omkom ved ei ulykke en vinter i februar, i frost og kulde. Blei overkjørt av ei "vagge", lå der ei go stund før de fikk tak i hest og vogn. Han blei kjørt til sykehuset på Frydenlund, som da var i Johansen Mirra-gården. Han var da ubevisst og lå slik i noen dager før han døde.

Sist sommer arrangerte Lars Slettjord en tur til Kjerringnesset - hvor Birgit også var med. Hun hadde ikke vært der på 90 år.!!! Du finner bildet av henne på siste siden i septembernr. Praten med henne var en stor opplevelse. Takk, Birgit! God Jul! Lilly.

"""""""""""""""""""""""""""""""""""""

Meldinger - med ? ? ? ?

I bygda finnes barn og ungdommer i alle aldrer, av begge kjønn,- fra 2 - til 96 år. Tenk om vi kunne møtes på Grendehuset en formiddag i uka, etter nyttår. Helt uformeldt. Gjøre noe sammen, lære noe av hverandre, prate sammen og finne på noe nytt, - for å glede oss sjøl eller andre. Vi kunne gjøre noe som er lett og enkelt, - rett og slett nødvendig. F.eks. - lappe dongrybukser,- (det kan "gubban" også gjøre på de tekniske symaskinene vi har i dag.) - kare -og spinne, sy "lugga", osv. osv. "Rundebordsstund" en selvfølgelighet, med "medbragt". En symaskin og en rokk kan stilles til disposisjon,- på omgang for de som ikke har disse hjelpemidler.

Kanskje kunne ungene lage en tegnekonkurranse, et utkast som kunne utføres i flere deler, av div. maerialer - til et veggteppe. ? ? ?

"""""""""""""""""""""""""""""""""""""

Ballangen Blandakor har lyst til å prøve de nye "sangerbenkene" som er under arbeide. Koret "øremerket" et beløp sist de var her. Grendelagslederen er informert.
Koret har fått ny, kvinnelig dirigent. Heidi Leiros Pettersen og mannen har flyttet til Efjorden og har slått seg ned der. Hun har en allsidig og fagmessig utdannelse innen sang/ musikk. Koret har fått mange nye medlemmer i høst og teller nå ca. 50 stykker. ALTSTEMME.

"Dei gamle fjell i syningom, dei standa like trygt":

Jeg sitter og blar i gamle dokumenter, notat, og partsinnlegg, som far hadde i forb. m. statens erverv av høyfjellet på Vidrekhalvøya. Staten har jo aldrig vert nabo her, så den såkalte "grensetvistsak" fra 1952 og 1954 er heller å kalle Statens erobringssak. Der finnes vitneutsagn fra våre bortdøde naboer,- at de hadde fått erstatning for vedhogst til "Gruvebrakka" ved Sukkertoppen. Og at dette området "til høyeste fjell"- Rånkjeipen, Aksla mot Klubbviktind virkelig var i bruk og eides av bygda. Bl.a. hadde Håkon Ravn (senj.) hogd mye ved i liene bak Hammarvatnet. Han forsøkte å fløte veden ned etter Storelva,-med dårlig resultat.-Jordskiftedommer Johansen fekk en av de to domsmenn med seg i å tildømme Staten eierrett her oppe. Det blei en kompromiløsning, Staten fekk ikke så langt nedover mot bygda som den ville ha.

Det er mange som hadde tro på at dette høyfjellet vårt gjemmer verdifulle minneraler. Her finnes kopier av ganske mange såkalte "Muthingsbrev", utstedt av lensmenn og Nordland Bergmesterembede. I alt ca. 50 merkede og delvis navngitte beskrevne "muthingssteder," fra Smalnesbukta- Rødfellet-Råntinnmasivet, og helt vestover mot grensen til Ballangen. Også i Skærvik har det vert "funnet kvarts i dagen".- Advokatene Lumholtz og Schølbergs folk hadde drevet prøvestuffer og gjort funn av magnetkis, svovelkis, kobberkis, zinkblende og blyglans. Hvor stor gehalt og omfang alle disse herligheter har er ikke nevnt noe om.-De overnevnte muthingsbrev er utstedt i årene 1913-15 og 16, samt 1920 og 29.

På bibloteket kan en finne det utroligste. Bl.a. endel geologisk matriell etter geologene Fosslie, Vogt og Gustavsons undersøkelser rundt i Ofoten og Tjeldsund i årene 1922-30, og i 1966-72. På kartverk 1: 50 000. har de med farger lagt inn alle de forskjellige forundelige bergarter vi finner rundt denne vakre Ofotfjorden vår.

Hundremeter- og kilometerbrede ganger og felt går på langs og tvers over fjorden.Å nevne opp alle bergarter og sammenbl. av de samme er alt for vidløftig.Bare litt amatørmessig om vår egen Vidrekhalvøy (Råna-Skjærvik),eller"Vidrekvardo-området/forekomster" som disse geologene kaller det.De viser til en"egen fyldig undersøkelse og beskrivelse om dette,utgitt av geolog Torgersen i 1935." Denne har jeg ikke kjenskap til."Dei gamle fjell i syningom"her hos oss er for det meste "gamle"bergarter,vesentlig grå glimmergneis.Men pussig nok finner vi en smal(ca. 50m.bred)gang av kalkspatt-marmor. Den"kommer på land" iKlemsteinvika, går til fjells og føger ei linje Kråbakkan (Kvitberget ?) til Kjerkesteinen-. Den andre noe bredere gang går opp fra Skjærvik,gjennem Hammarhøgdene og ender i Saltvik.Gjennem de samme og stundom gråe Hammarfjellene går en ganske bred gang av rød såkalt"Trondheimsgranit".Den er svert skjelden* På kamin-hylla mi har jeg en prøve jeg fekk da Norges Geologiske drev prøveboringer bl.a. på Hammarhøgdene.Den er lagvis grå og kvit med "gullkorn" i,tatt opp fra ca. 300 m.--Med opplysning om å være litt gammel-,ca, 400mill.år* Selve Råntinn-masivet er"yngere" fjell som har brutt seg opp gjennom gammelfjellet - og størknet.Her er det vi finner helt forskjellige andre bergarter, som er nevnt tidligere i forb. med muthing og prøvestuffer.Og i flg. kartet er her også olivin og nikkel-,som i Arnesfjellet.-Jeg deltok i et geologikurs i to helger.-"Sjefen", Per Bøe fra universitetet Tromsø, mente at „vårt fjell" er meget intresant område.Det var vel ikke helt tilfeldig, Staten var så hissig etter våre "til høyeste fjell"-områder i 1954*- -Men da geolog Per Bøe lurte på om vi hadde lært mye,måtte jeg bare bemerke,-jeg har i allefall lært HVOR LITE JEG VEIT OM DEN JORDA VI DAGLIG GÅR OG TRÅKKER PÅ- *

JøKo.

DEN LILLE NISSEN!

Jeg kunne vel være ca. 4 år da dette skjedde, jeg lå iallefall inne på soverommet sammen med mamma og pappa enda.
Det å være 4 år og glede seg til jul, det tror jeg må være helt topp og særlig når nissen finnes.

Dette var lillejulaften og jeg var nybadet og lagt for kvelden, strømpen var hengt opp på senga. Selv om jeg var veldig spent på dette med strømpen, nissen og julaften så har jeg nå sovnet til slutt.
Av en eller annen grunn så voknet jeg plutselig midt på natta, og jeg så at mamma og pappa lå i senga og sov. Jeg rørte litt på meg og da så jeg HAN, en liten nisse som i full fart krøp over senga til mamma. Antagelig så må jeg ha kommet med noen lyder for han snudde seg og så på meg og la fingeren over munnen sin med tegn om at jeg skulle være stille. Hanforsvant ut på gangen og borte var hen. Jeg ble så forbauset at jeg - la meg stille ned i senga og sovnet igjen.
Våknet tidlig på julaftenmorgen og da var det kommet gotter i sokken min, og plutselig husket jeg dette med den lille nissen og alle fikk høre min historie opp til flere ganger.
Dette var en liten nisse med blå buksr og røde strømper, hvitt skjorte og rød vest.
Denne nissen er nok den av alle som har gjort mest inntrykk på meg gjennom alle år.
Jeg traff han aldri mer, men det kom sikkert av at han var ekstra stille når han kom tilbake de andre årene strømpen hang på senga mi.

Dette var min barndomsnisse, alle de andre var bare juks og det var godt å ha sin egen nisse.

ADR

PS! Jeg tror fremdeles på denne nissen.

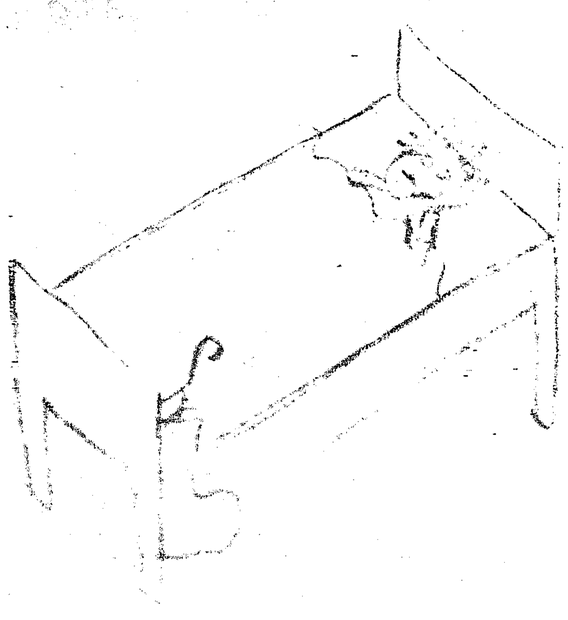

ARNØY&CO
Fagernesveien 8 — 8500 Narvik

Vi har Husqvarna

Husqvarna

- VERKTØY
- BYGGEVARER
- HAGEBRUKSART.
- GAVEARTIKLER

VI KJØPER VÅRE BØKER HOS:

NARVIK BOKHANDEL

Telefon (082) 4 1 546 — Kongens gt. 44 — 8500 NARVIK

"Den venn du søker,
"du finner i bøker!

AUSTAVINDEN

Ønsker alle lesere
og annonsører
et God Jul
og et
godt Nyttår!